

LUDAS MATYI

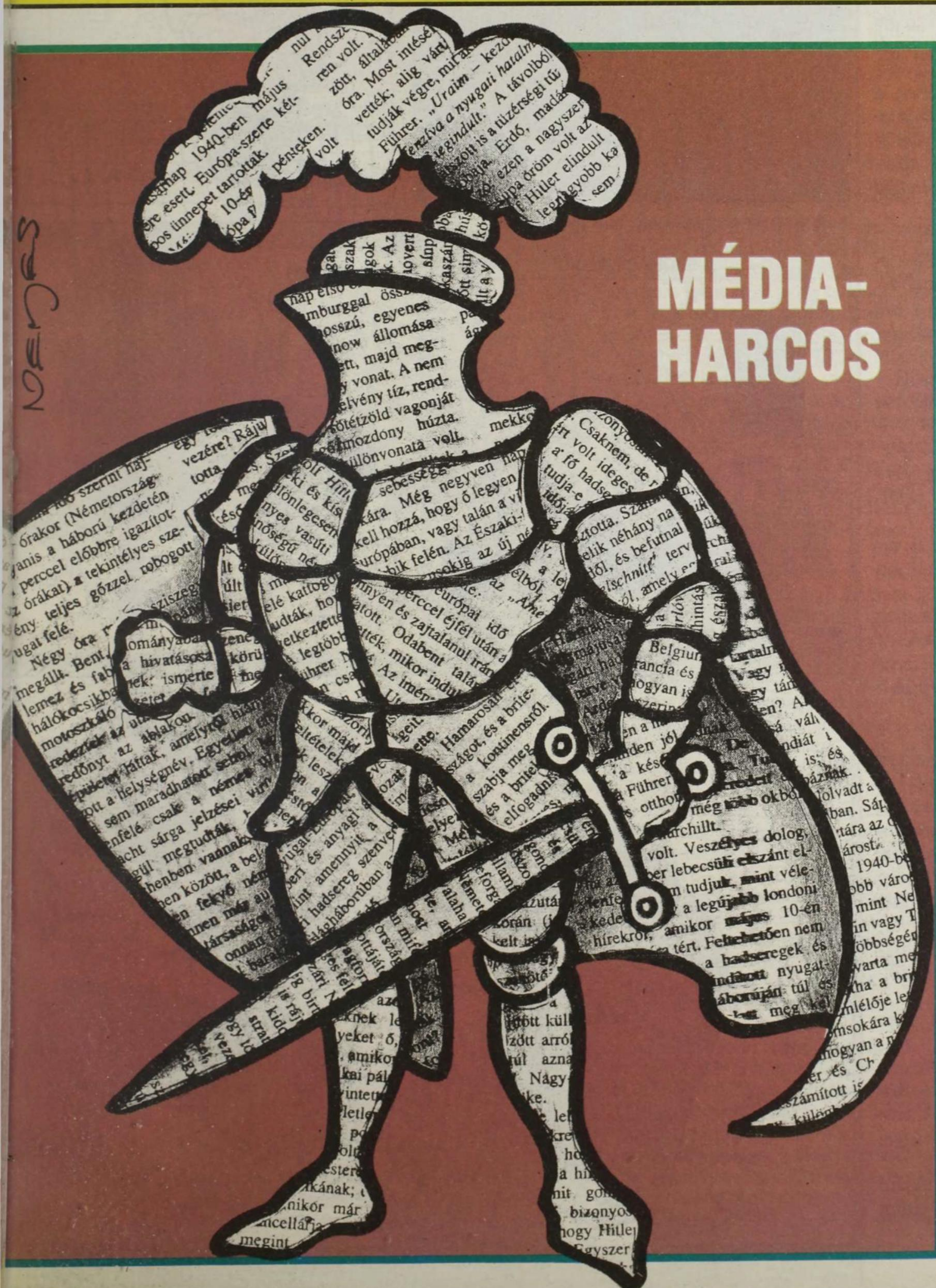
A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. NOVEMBER 13.

FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS

49. ÉVFOLYAM, 46. SZÁM

MÉDIA- HARCOS

Mai számunk írói:

Alföldi Imre

Angyal János

Becsei Miklós

Bodnár Gyula

György László

Iszlai Zoltán

Kaposy Miklós

Mátyás István

Walter Béla

és rajzolói:

Antal József

Balogh Lajos

Brenner György

Dluhopolszky László

Dunai Imre

Gyöngy Kálmán

Jelenszky László

Lehoczki István

Lehoczki Károly

Nemes Zoltán

Rau Tibor

Szabó László Róbert

Dr. Tarnóczy Zoltán

Szellem- idézés

A pesti Deák téren hirtelen megjelent előttem a haza bölcsének szelleme. – Meghívhatom valamire? – kérdeztem tőle, s ő szerényen kiegészített egy bécsi fánkkal. Miután gratuláltam 190. születésnapja alkalmából, ő még egy fánkot kért, én pedig egy interjút...

– Mit gondol, szabadságunk megszületéséről?

– Alkotmányos szabadságunk évezredes fája, melyet annyi vihar ostromlott, ismét zöldellni kezd és virágzásnak indul..., várjuk el türelemmel a virág kifejlődését, a gyümölcs megérését. Őrizkedjünk erőszakosan lerázni a fának még éretlen gyümölcseit, mert fanyarok valának azok és türelmetlenségünkkel semmivé tennénk magát a reményt is.

– Belviszályok dúlják közéletünket...

– Nehéz idők, vészteljes évek mentek el fölöttünk... Adja Isten, hogy tanultunk legyen a kísérlet nehéz napjaiban, s kik együtt voltunk szenvedésben, egyek legyünk működésünkben is.

– Mi a véleménye honvédelmünkről?

– Szerencsések volnánk, ha a védelem terhes kötelességének teljesítése nélkül is fönn bírnánk tartani hazánkat. De elegendő erővel készen állani az ország védelmére minden lehető megtámadások ellen, politikai és erkölcsi kötelesség.

– Akadnak, kik területi igényekkel vádolnak meg bennünket. Mit mond ön erre?

– Bármilyen csekély szavam volna, fölemelném azt minden annexionális törekvések ellen, mert ezt Magyarország részéről igazságtalannak, károsnak, sőt veszélyesnek tartanám.

– S mit mondana kormányunkról?

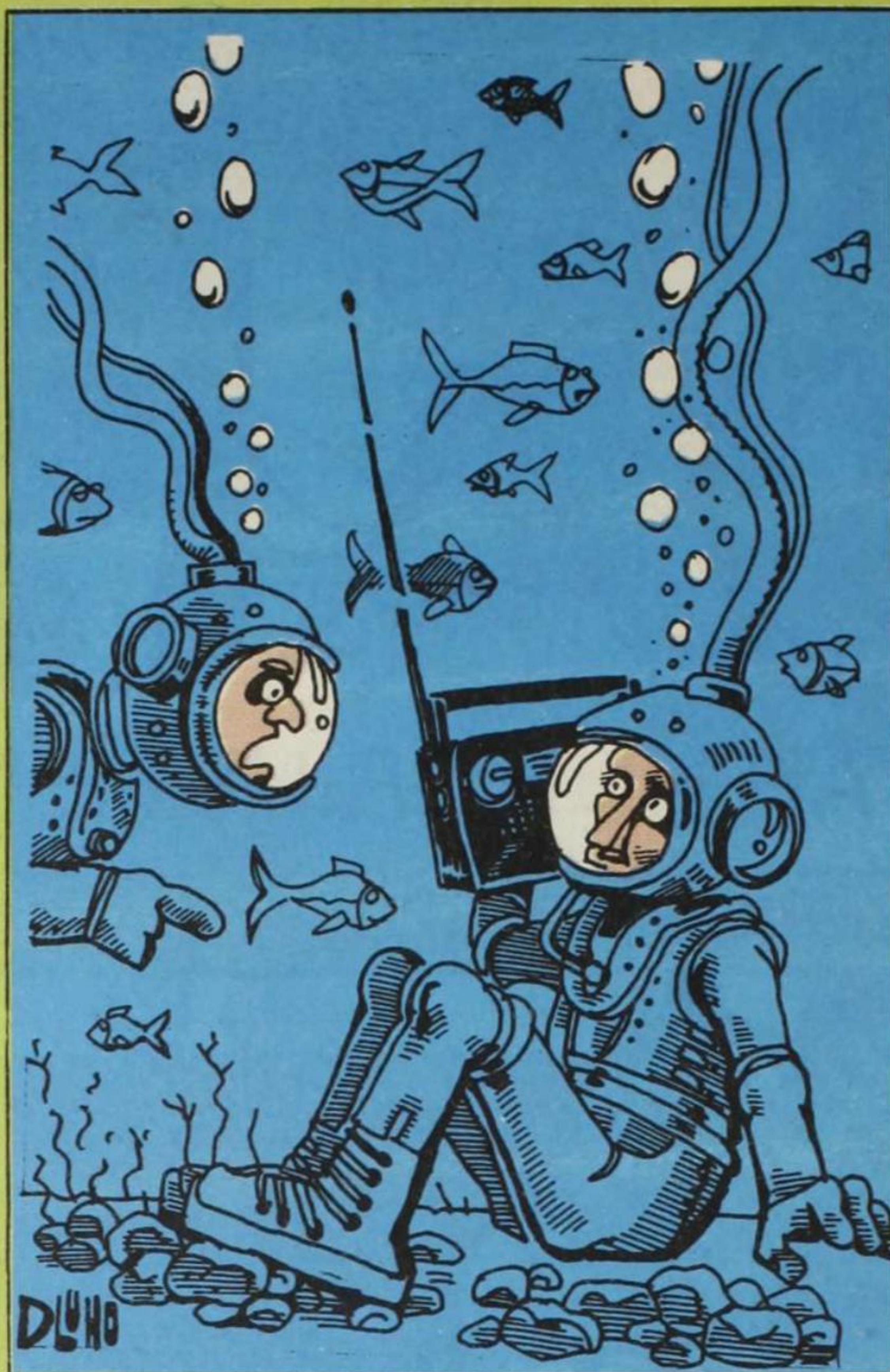
– Nem mindig a legbiztosabb, legjobb és legolcsóbb azon kormányzat, melyet egy naptól a másikig vezetni a legkönnyebb és legkényelmesebb. A kormányzat rendszerének hiányai, s a kormány vezetésében elkövetett hibák csak idő múlva termik meg a keserű gyümölcsöt... Azon statusférfiak, kik az állam érdekeit kellően nem méltányolják, és a nehezebb kérdéseknek fárasztó megoldását mellőzik, saját kényelmüknek az állam jövőjét áldozzák föl.

– S végezetül milyen jó tanácsot adna nekünk?

– Aki a múltból szól, s azt adja elő, ami megtörtént... annak a történet dolgokat nem lehet saját nézetéhez idomítani, hanem úgy kell azokat előadni, mint valósággal állanak.

Mondá Deák Ferenc, majd csibukjára gyújtott, s egy füstkarikával együtt eltűnt a szemem előtt.

ELMÉLYÜLT HALLGATÓ

– Miért hallgatod itt? Hisz' már megszűnt!

A SZABAD EURÓPA HALLGATÁSA

A SZOKÁS RABJA

– Mondhatnak ezek amit akarnak, én csak akkor hiszem el, hogy megszűnik a Szabad Európa, ha majd bemondja a Szabad Európa!

TILOS RÁDIÓ

A SZER HALLGATÁSA

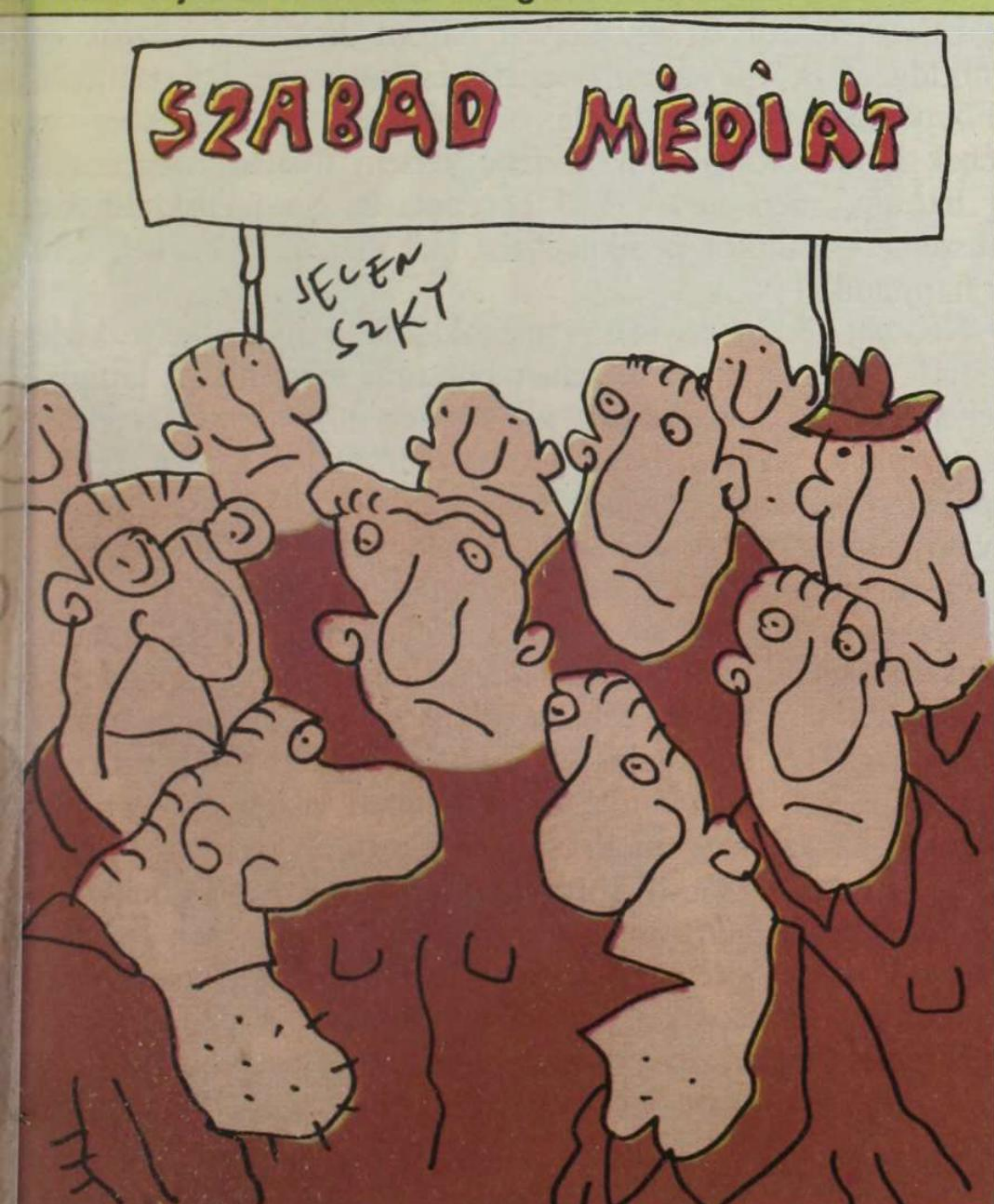

– Beszélj apáddal! Nekem nem akarja elhinni, hogy a Szabad Európát nem a Nahlik Gábor szüntette meg!

NOSZTALGIA A MEGSZÜNT SZABAD EURÓPA RÁDIÓ UTÁN

Annak idején de SZER-ettem hallgatni!

– Miféle Egyenleg? Hát nem az amerikaiak ellen tüntetünk, mert megszüntették a Szabad Európát?

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Jó húsz esztendeje lehet, hogy egy lottóhúzáson megkérdeztem az OTP Sportfogadási és Lottóigazgatóságának egyik vezetőjét, vezetnek-e statisztikát arról, melyek a leggyakrabban játszott számok. Félrehívott, nagyon halkra fogta a szavát:

– Neked elárulom. Több száz ötös találat lenne, ha ezeket a számokat húznák ki: 19, 25, 31, 41, 49.

Nem kellett hozzá magyarázat. Ezeket a számokat mindenki ismerte. Naponta hallgattuk recsegve-ropogva az éterből: Itt a Szabad Európa Rádió a 19, 25, 31, 41 és 49-es rövidhullámon...

Hallgattuk 56-ban, amikor talán túlságosan nagy reményeket ébresztettek bennünk, aztán hallgattuk a forradalom leverése után, bizakodó izgalommal, hogy „Pali üzeni »Szár az kifli« jeligére, hogy szabad földre érkezett. Aki hallja, adja át”...

És hallgattuk a jó öreg Gallicust, aki – néha talán megmosolyogtató hévvel – adott egy kis fényt odaától Reflektorával, Vajda Albertet, aki csütörtököt mondott – és mindig felderített, és hallgattuk a ma is élőket: Halász Péter kulturált és szellemes jegyzeteit, Cseke László délutáni randevúit, Kovács Dénes ételreceptekkel fűszerezett útibeszámolóit.

A Szabad Európából tudtuk meg mindazt, amit a hazai tömegtájékoztatás eltitkolt előlünk. A 19, 25, 31, 41 és 49-es hullámhosszról ismertük meg azokat is, akik ma az országot vezetik. És ha öt hullámhosszon is szólt a hangjuk, még egy, közös hullámhosszon beszéltek.

Számomra külön élmény volt, amikor Kovács Dénes hazalátogatott a rendszerváltozás után. Korábban nem ismertem személyesen, csak a hangja volt meghitt ismerősöm. Önálló estjének egyik szereplője voltam, soha nem felejttem el azt a különös, jó érzést, amikor itt, a Bródy Sándor utcai stúdióban a rövidhullámról oly jól ismert hang szólalt meg mellettem, minden zavarás, recsegés-ropogás nélkül. Valódi és átvitt értelemben egyaránt azt jelentette számomra: a szabad Európa már itt van Budapesten is...

Igaz, a Szabad Európa meg jómagam korábban is találkoztunk, itt, a Bródy Sándor utcai hatos stúdióban. El kell árulnom, az egykori Rádiókabarében viszonylag szabad légkör uralkodott. Lehetett tapogatózni, hogy „meddig lehet elmenni”. Legfeljebb kivágták az adásból. Ez történt akkor is, amikor – valamikor a hetvenes évek elején – egy paródiát adtam elő Gallicus Reflektoráról. A nyilvános felvételen benn ülő közönség remekül „vette a lapot” – hiszen mindnyájan rendszeresen hallgatták a parodizált műsort. Fel is vették – csak a konferáló Komlós János jegyezte meg utána a mikrofon előtt kissé pikírtén: „Csak tudnám, hogy ez a Szuhay honnan ismeri ilyen jól ezt a Gallicust...” Adásban viszont sohasem hangzott el. Hiszen nagyon jól tudták az illetékesek: a paródia népszerűsít. A Szabad Európa létezéséről jobb egyáltalán nem beszélni...

A Szabad Európa – vagy ahogy mondták, a SZER – áráz ellenségnek számított. A nyolcvanas évek vége felé – talán '87-ben – Csurka Istvánt azért tiltották le, ítélték némaságra, mert nyilatkozott a Szabad Európának... És mit tesz Isten – alig néhány hónappal később már a tiltást elrendelő főelvtárs hangja is megszólalt a 19, 25, 31, 41 és 49 méteres hullámhosszon... Kedvem lett volna megkérdezni tőle, nem fél-e, hogy ebből valami baja lesz? Lett. Mostanában nemigen hallani róla.

A Szabad Európa Rádió, mely része volt történelmünknek, most maga is történelemmé válik. Végleg elhallgat. A SZER megtette kötelességét – a SZER mehet... Hallgatói sajnálják is – örülnek is. Mert már nincs rá szükség. Szabadon és európai módon szól a hazai Magyar Rádió is. Illetve, legyünk precízek: van rá lehetőség és remény, hogy szabadon és európai hangon szóljon a Magyar Rádió is...

Isten veled, meghitt, öreg jó barát, aki csaknem négy évtizeden át tartottad bennünk a lelket. Hű társunk voltál... Hiányozni fogsz. Pontosabban, az lenne jó, ha nem hiányoznál. Adja Isten, hogy soha többé ne legyen rád szükség.

Azért elfelejteni nem fogunk. A „Happy days are here again” dallamáról még sokáig a Forgószínpad jut az eszünkbe, a „Tiszán innen – Dunán túl” dallama hallatán is rád gondolunk. Sőt, sokan emlékszünk még eredeti szignálodra is: „Szól a kakas már”.

Elbúcsúzhatunk, mert itthon is szól a kakas már. Ha az igazságot akarjuk hallani, nem kell keresgelnünk, a 19, 25... nem folytatom. Arra kérem a kedves olvasókat, ezt az öt számot felejtsék el. Örökre. Ugyanis nem szeretnék senkivel osztani a milliókon, amikor egyszer végre a lottón kihúzzák a 19, 25, 31, 41 és 49-es számokat.

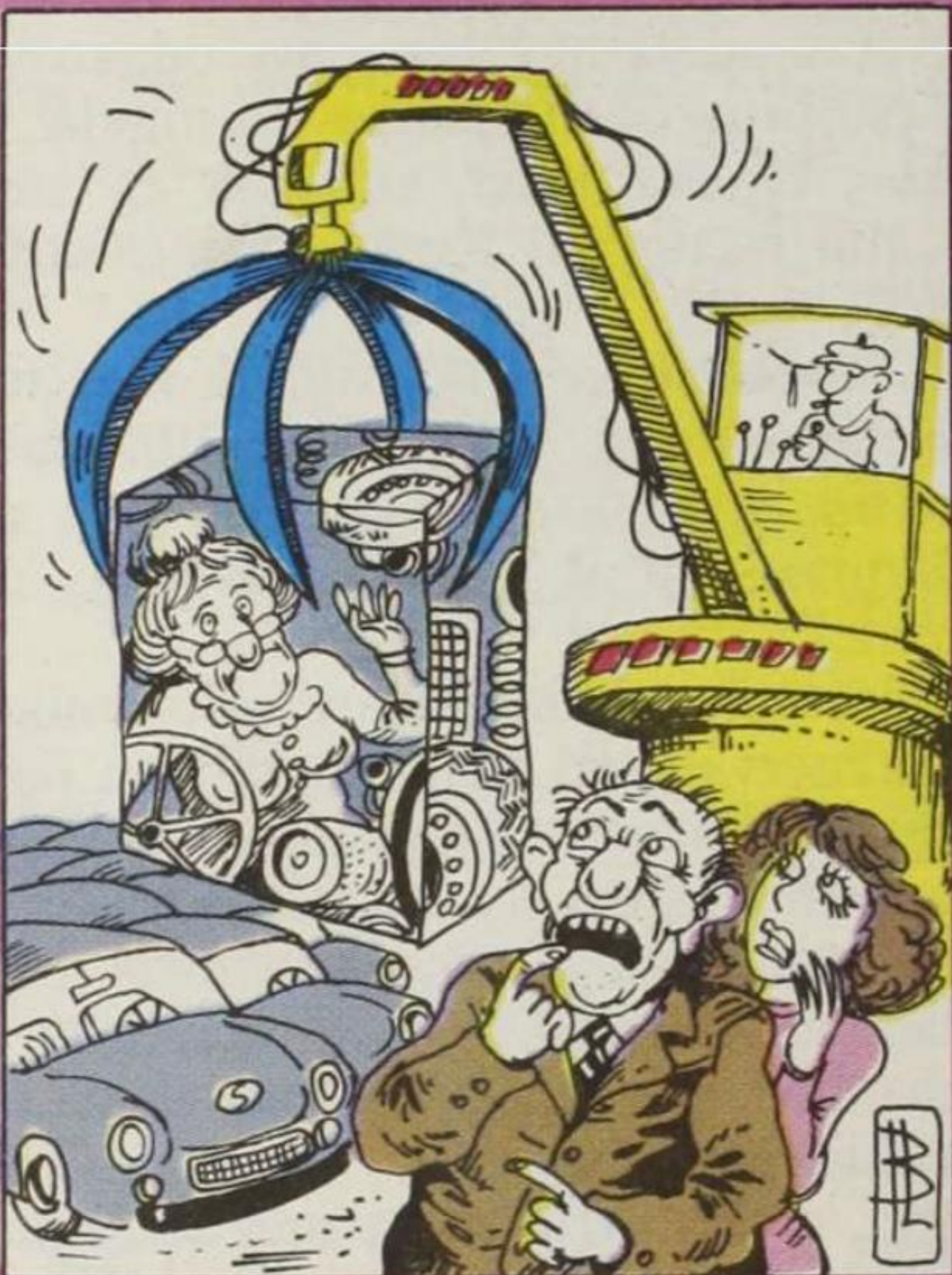
– Könnyű neked, Bagoly, nálatok a kockacukorlopás két hét alatt elévül!

Mai egység:
NÁLUNK MÉG A MACSKA IS
A MI KUTYÁNK KÖLYKE!

PUFAJKÁS TÖRVÉNY

BEZÚZZÁK, PRÉSELIK
A TRABANTOKAT

– Ajaj, a Trabantban felejtettük a mamát!

– Ja, hogy nem a AVH-tól, hanem az ÁVÜ-től keresi a nagypapát?!

BUDAPESTET LASSAN
ELÖNTI A SZEMÉT

ALFÖLDI IMRE:

ÁLLÁS FIATAL KEZDŐKNEK

Mondja az egyik barátom – fölvágás!, ne tessék bevenni! Mi az, hogy egyik? Nincs is több, sőt, már ez az egy sincs, mióta megtudtuk egymásról, hogy melyikünk kivel szimpatizál a pártelnökök közül! –, szóval azt mondja régi ismerősöm, hogy nyár elején végzett a fia, de nem tud elhelyezkedni, mert minden hirdetésben az áll:

– rendelkezék az illető egyetemi végzettséggel – ez megvan neki;
– beszéljen legalább egy idegen nyelvet – no, ezzel már van egy kis baj, mert az albán, az ógörög, a kazah, a tamil, a bosnyák, a gagauz stb. is idegen nyelv, de a hirdetők az idegen fogalmán angolt vagy németet, de inkább angolt vagy angolt értenek. Hát angolul már annyit tud, hogy nem lehet eladni, de annyival viszont kevesebbet, hogy ő se tud eladni az illető kereskedelmi cég áruja közül semmit;

– legyen a meghirdetett poszton legalább öt év gyakorlata – így a következő kikötés. Hát mivel ő csak az idén végzett, és ha ennek hiányában nem fog tudni sehol elhelyezkedni, akkor nem is lesz öt év múlva se ötévi gyakorlata, csak az álláskeresőben;

– legyen jól öltözött, udvarias, kellemes, illatos, bájcsevegő, értsen a komputerhez, igazolja, hogy már kétszer járt a Holdon, de Armstrong érzékenysége miatt erről nem beszélhet. Meg ilyesmik.

Hát mondd meg őszintén – szegezi nekem a kérdést –, meg lehet-e felelnie egy kezdőnek mindeme föltételeknek?

Éppen azon gondolkodtam, hogy valami hülyeséggel megvigasztaljam, amikor földerült képpel fűzte hozzá az eddigiekhez:

– Ááá-há-háá! De most kifogunk az álláshirdetőkön! Van egy maláj varázsló orvos ismerősünk, aki kibérelte Rákospatak környéki kis üdülőnket, aki különleges csodagyógyszereket állít elő s alkalmaz. Föltalált egy pirulát, amelyet ha beveszel, úgy érzed, hogy fiatal álláskereső vagy, illatos, csinos, nőhódító; kiválóan beszélsz angolul, németül, oroszul, spanyolul, franciául – attól függően, milyen színű tablettát szedsz az ő varázsszereiből –, a komputer is hozzád járnak továbbképző tanfolyamra, tíz év szakmai gyakorlatot igazol, és egy helyett három diplomát, köztük egy cambridge-it is, valóság-hű pecséttel és hiteles dékáni aláírással.

Fölmentettem a derék maláj csodadoktort két évi lakbér fizetésének kötelezettsége alól, cserébe kértem tőle a csodapirulák-ból hármat, mert kettőt kell bevenni, de ha mellékhatásként tyúkszeme nő, akkor pedikűröshöz kell menni, és be kell venni egy harmadikat is.

– No, hát akkor rövidesen megoldódik a fiad elhelyezkedési gondja! – nyújtottam a kezemet búcsúra, mert mióta láttam a tévében a maláj csodadoktort, aki a bőrön át távolítja el a páciens gyomorrákját, anélkül, hogy nyoma maradna a sebnek, én úgy megutáltam a csaló maláj csodadoktorokat, hogy az egyik gyulladt zápfogamat is egy pesti útonállóval verettem ki, magyarul. De megfogta a kezem, nem tudtam elválni tőle.

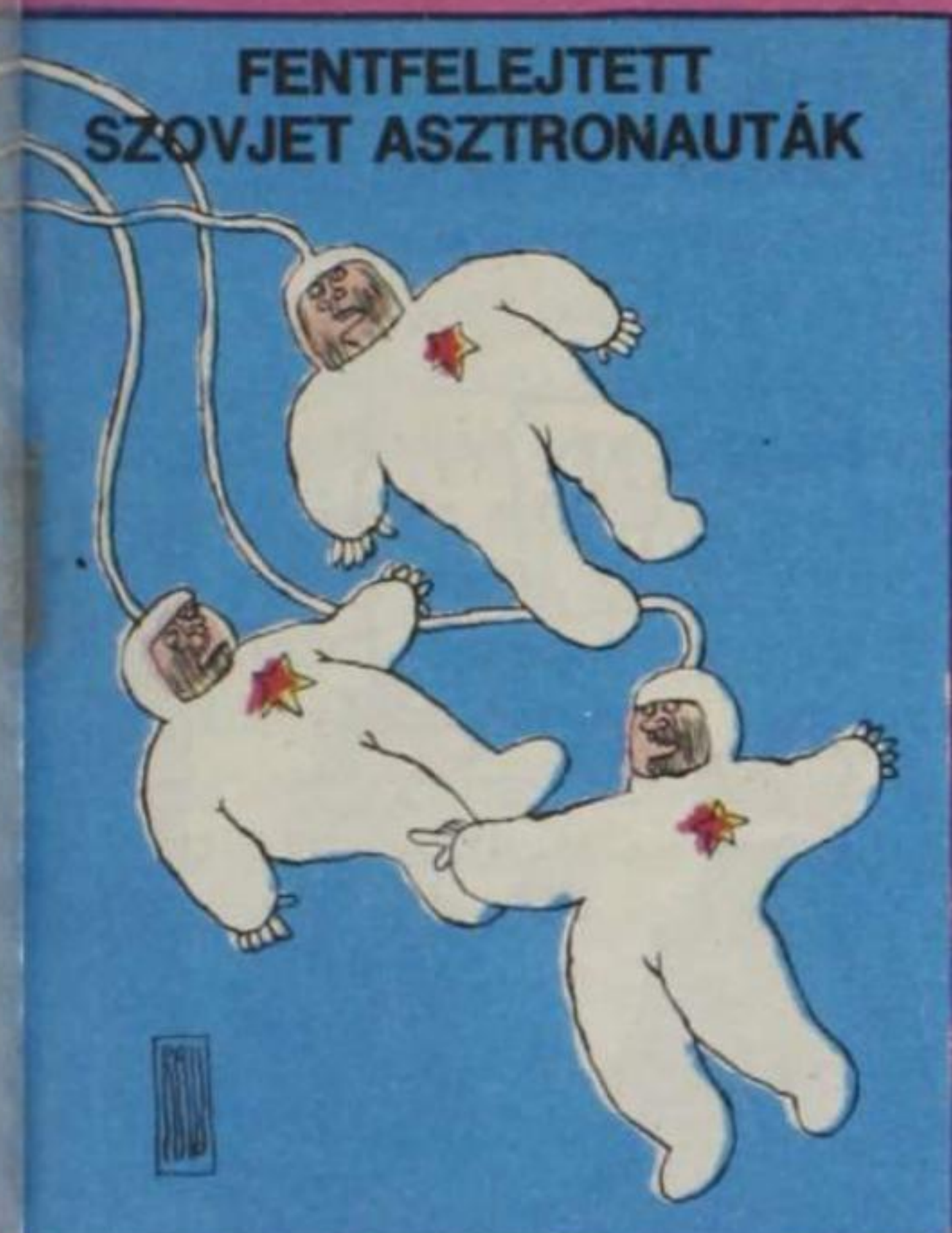
– Csakhogy baj történt! – folytatta letörten. – Mellékhatása ugyan nem jelentkezett a pirulának, de a fiam, hogy biztos legyen a dolog, titokban bevette a harmadikat is, sőt, egyet még elcsent, mikor ott járt, és négy tablettát nyelt le! És képzelj, mi történt! Majomképe lett, búzlott tőle, egyik említett világnyelv se ragadt az agyába, szóval nem angol, csak ír (és nem olvas), német helyett vízigótul nyekereg, sőt, dákorománul, orosz és francia helyett, és reggeltől estig szidalmazza a magyarokat. De ez még hagyján! Diplomák helyett ötévi nyugdíjszelvények nőttek a keze ügyébe, s amikor fölmutatta őket, botra támaszkodva, roszkatag vénemberként, elutasította a cég személyzetise, mivel nyugdíjasokat nem alkalmaznak, mikor ott vár kenyér nélkül az a sok, most végzett fiatal!

Mi a fenének kellett neki négyet bevenni? Hiába, a csodák alkalmazásában még nagyon le vagyunk maradva a Nyugattól!

Hé, csóvát vetett az űrhajó!

- Ne idegeskedjétek, tavaly november tizedikén is lőttek fel nekünk egy láda vodkát!

VÉGSŐ MEGOLDÁS

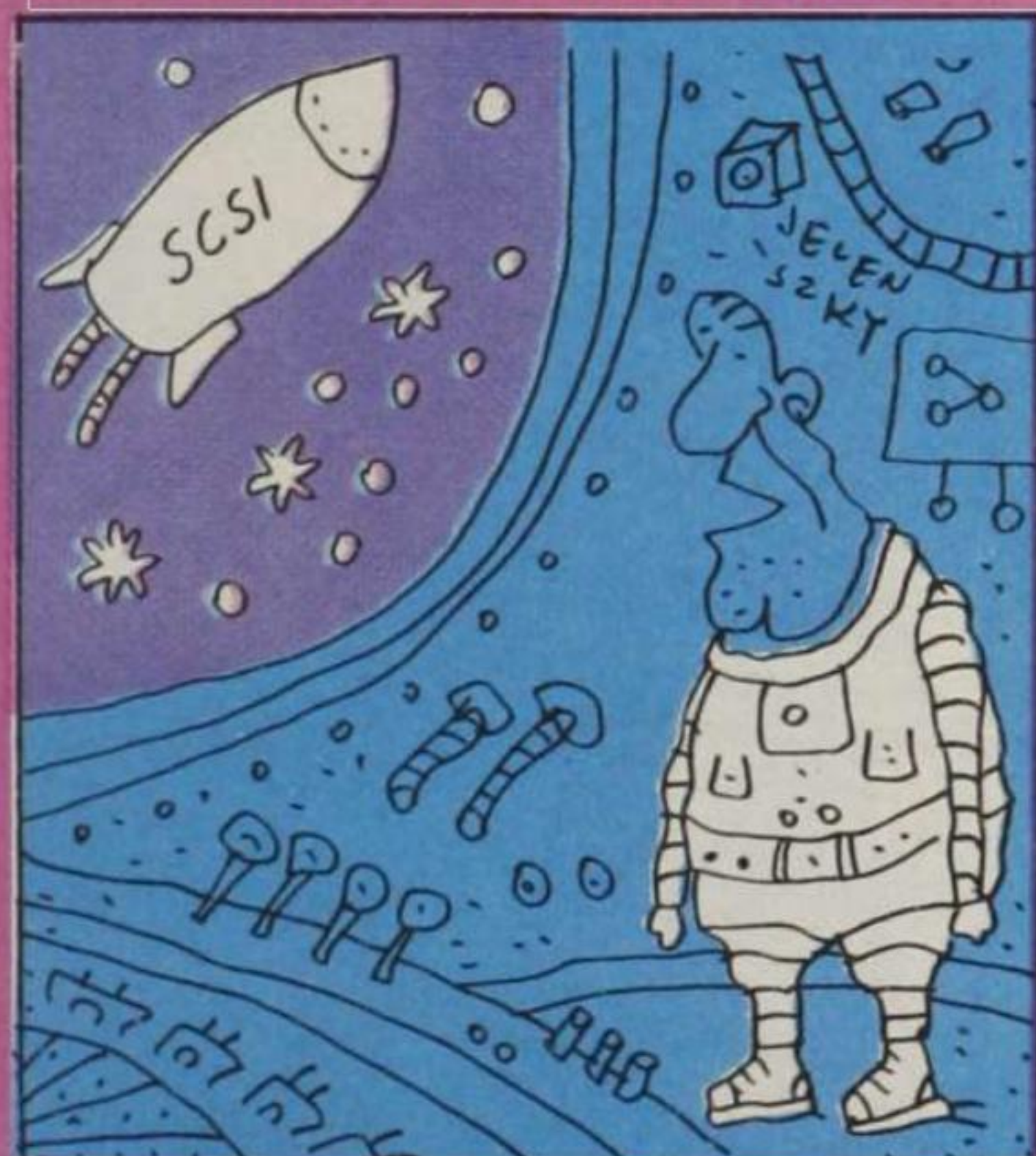

Küldünk föl egy kis elemőzsiát nekünk Anna Mihajlovnával...

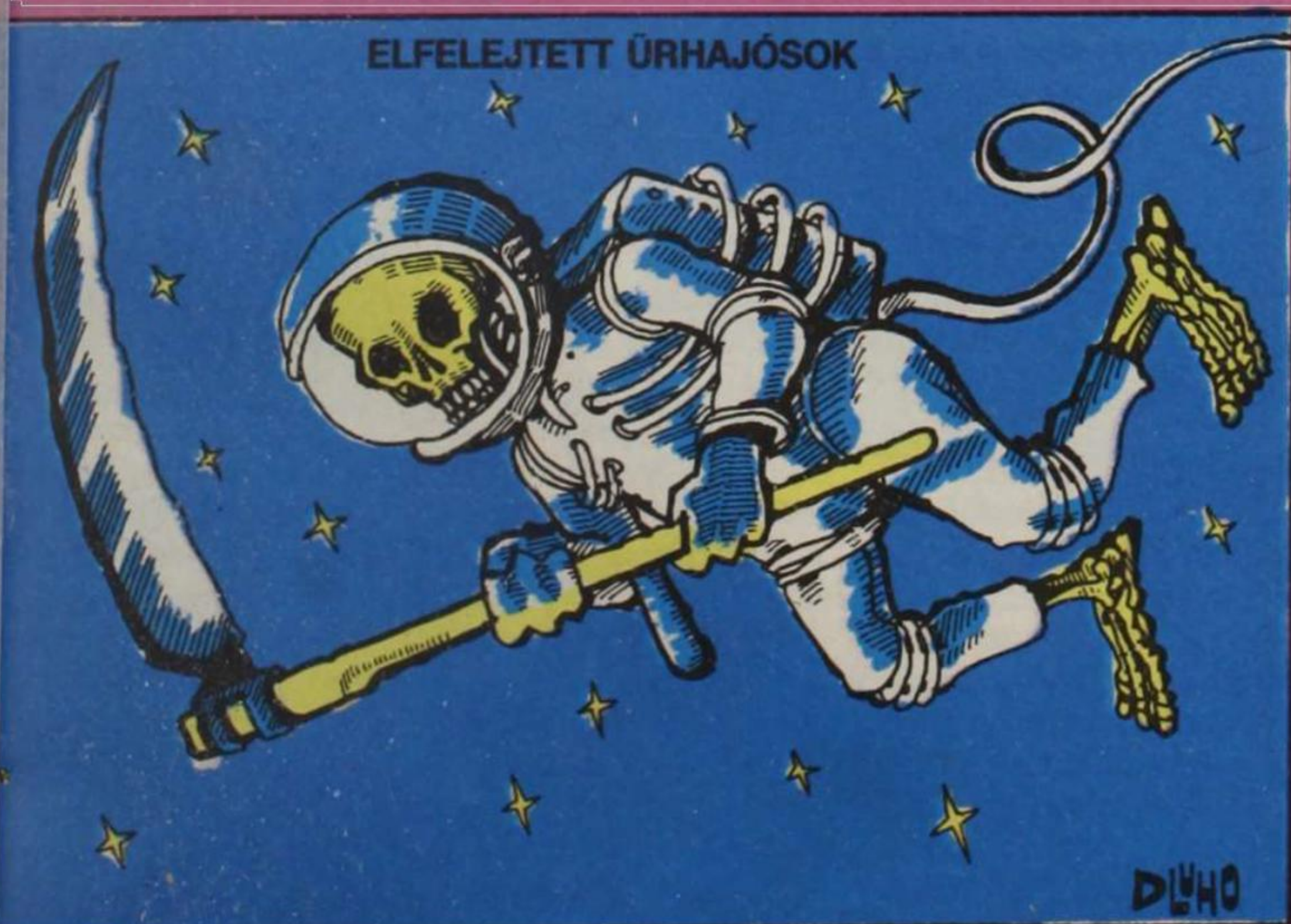

- Kit is felejtettünk fent?

BAJKONURI FELISMERÉS

- Az az érzésem, Vaszilij Ivanovics, hogy maradunk, megint jön egy rakéta káposztaleves...

Jövök már, aranyoskáim!

BODNÁR GYULA:

DARAGÁJÁ, ZSENYKA!

- Nagyezsdka, drága galambocskám, ha látnád, hogy mi minden van itt az űrben szédobálva, azt hinnéd, a Kreml előtt keringünk az ostrom után. Tegnap például egy olyan műholddal találkoztunk, aminek az oldalán az volt írva, hogy „Channel”. Vologya szerint ezt úgy kell mondani: „csen el”. Biztosan igaza van, hiszen mielőtt űrhajós lett, pénzügyekkel foglalkozott.

Látod Nagyezsdka, hogy változik a világűr? Azelőtt az ilyen imperialista kultúrfertőből fakadó erotikát sugárzó műholdakat le akartuk löni, most meg inkább rájuk kapcsolódnánk minden létező banándugónkkal. ...Én nem, én dehogy is, csak úgy mondom, hogy mi, nagy általánosságban. Például a nomád pásztorok a Karakumban, vagy a Nyevszkij-proszpekten.

Úgy egy hónapja összefutottunk a Lajka kutyával. Ha azt hiszed, hogy csontig le van soványodva, akkor tévedsz, olyan kövér, hogy szinte nyög alatta az űrkabin. Úgy fennhordja az orrát, hogy ránk se nézett! Állítólag az amerikaiak etetik, már évtizedek óta. Én meg azt hittem, hogy róla nevezték el a „holt dog”-ot. Mondta is Aljoska – tudod, ő hármunk közül a párttitkár –: „Legközelebb fel kell hoznunk a Pavlov Intézetből azt a táblát, amin az áll, hogy az állatok ideológiai etetése szigorúan tilos!”

Nemrégén járt erre a Columbia egy csapat jenkivel és nagyon be voltak gyulladva, mert elromlott a fedélzeti vécéjük. Jót nevettünk rajtuk és Vologya, a Komszomoltitkár meg is jegyezte: „Látjátok barátaim, mennyivel megbízhatóbb konstrukció ez a mi űrhajónk? Hát nem egészségesebb egy űrséta során kint az egyre táguló világegyetem kellős közepén elvégezni az efféle dolgokat?”

Így igaz! Erről jut eszembe: „- Ne feledd, Zsenyka, nem mind ufó, ami fénylik!”

Egyébként ma reggel pártgyűlést tartottunk a Vologya ügyében. Amíg aludtunk, addig ő az amerikaiak kezére játszotta a teljes túlélő készletünket, azaz mind a tíz üveg vodkát! Elcserélte egy szupertávcsőért, hogy azt a kikapós feleségét figyelhesse. Aljoska, a párttitkár kénytelen volt az űrhajónkat katasztrófa sújtotta területté nyilvánítani.

Zsenyka, Zsenyka! Ha máshol nem, itt a világűrben aztán élesen kirajzolódik, mint az osztályharc, hogy melyik az életre valóbb nemzet. Akárhogy erőlködnek, nem tudják titkolni, hogy ez az USA egy igen kis ország. Ezek olyan masinával jönnek fel, amivel vissza is tudnak menni. Ezek nem olyan nagyvonalúak, mint mi. Náluk kevés az ember, így ha fellőnek egy párat, vissza is viszik. Nálunk sok az ember, itt ha lelőnek egy párat, legfeljebb rehabilitálják.

Egyébként jó lesz, Nagyezsdka, ha vigyázol, mert ezzel a „made in USA” nevű szupertávcsővel mindent látunk ám! Úgy bizony, galambocskám, főleg az ózonlyukakon keresztül. Tegnap is láttam, amint felment hozzád a Nyikiforovics tanár úr az egész tizedik bével a sarki fiúiskolából. Ha csak egyetlen szeplőt is ejtesz a hitvesi hűsége, akkor...

...Mit mondasz? Nem hoznak le bennünket, mert nincs rá pénz? Átsoroltak űrhajósból száműzöttbe? Na, da! Akkor figyelem:

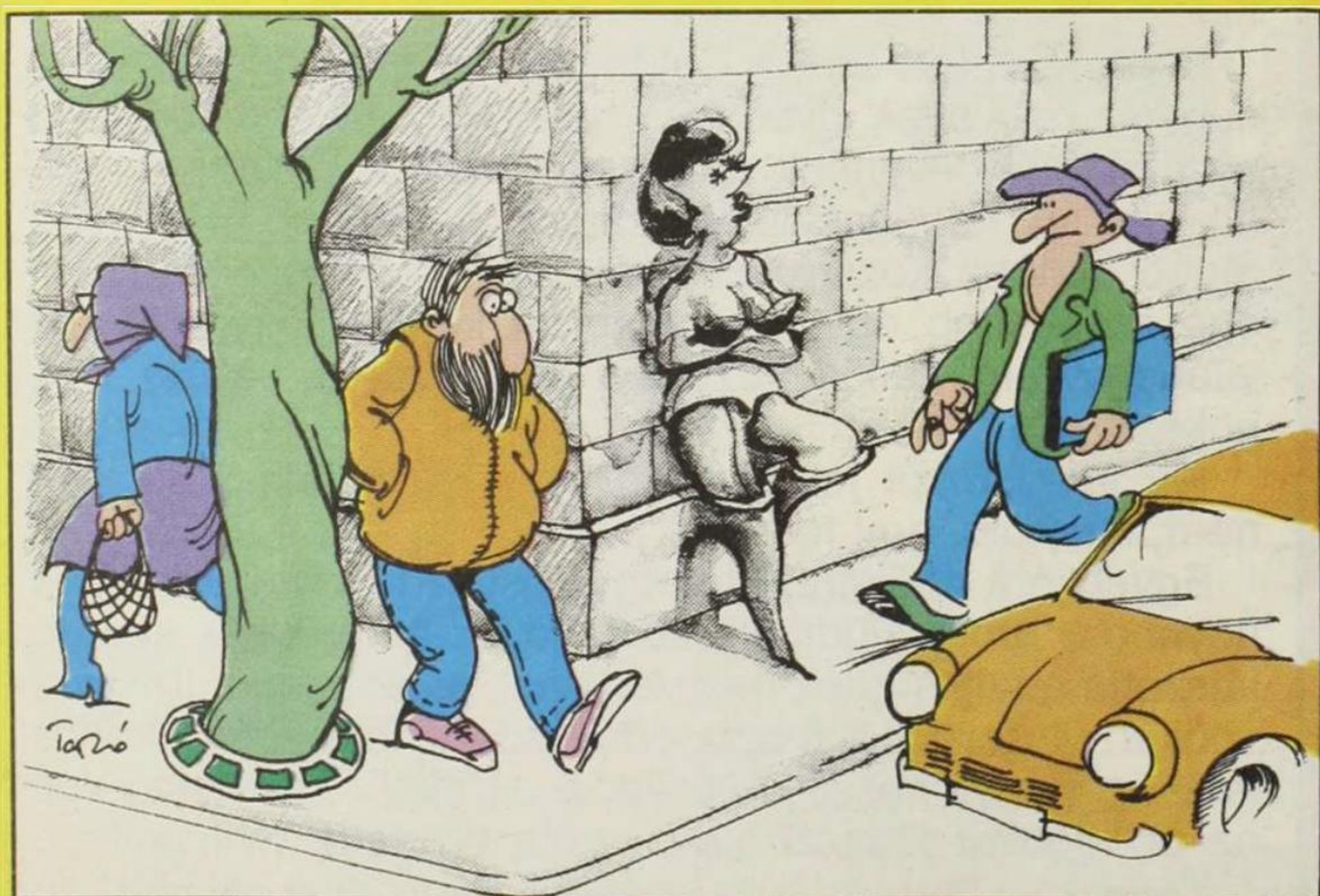
„- Voszhod törölve, itt Novoje Gulag! S.O.S! ...S.O.S!

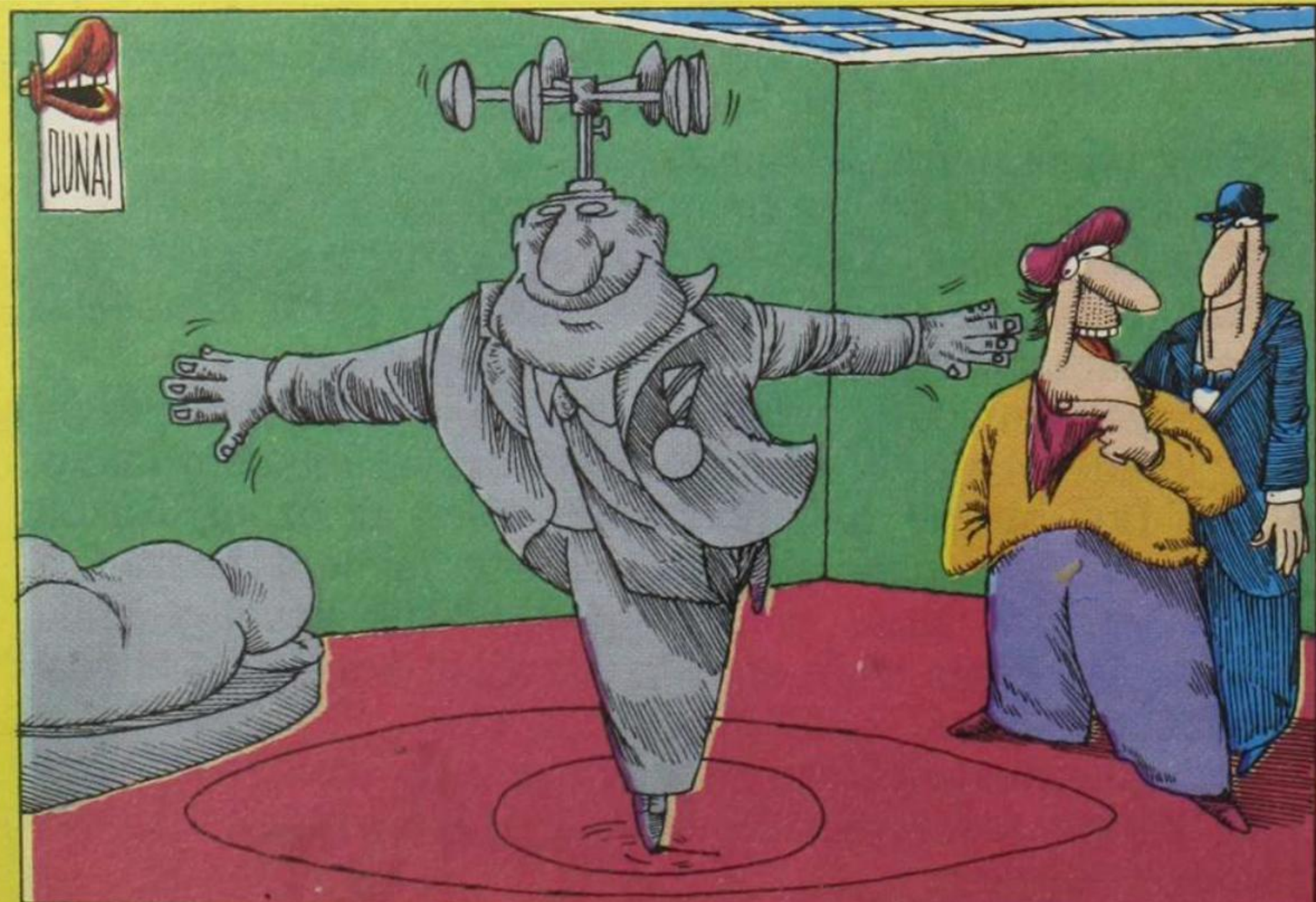
SZOBOR- ZALMAK

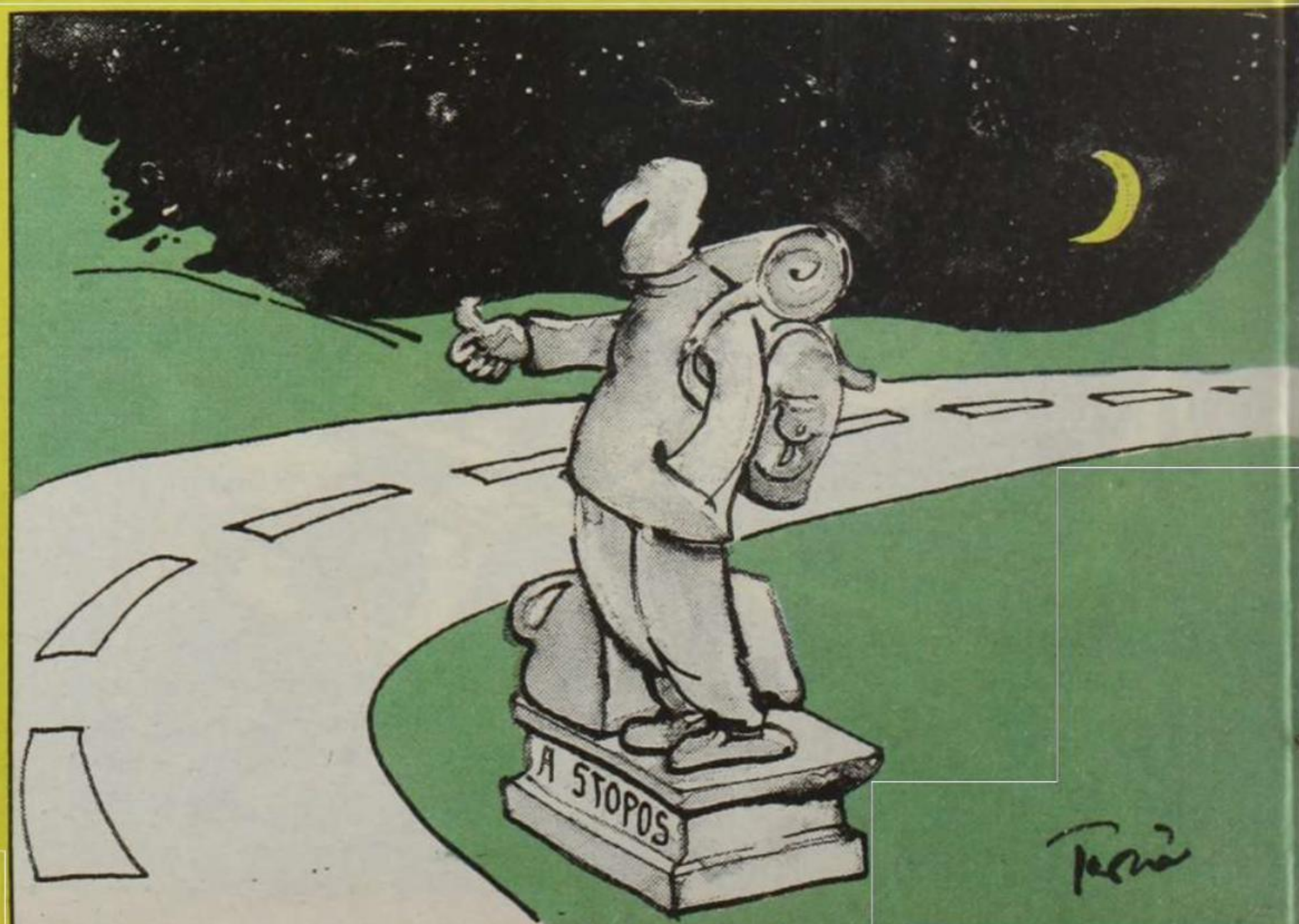
– Rehabilitáltuk!

– Fiatalember! Ne molesztálja már a hamis dollárokkal a pénzváltó szobrát!

– Ez az új mobilszobrom. Mindig arra forog, amelyik politikai széljárás jó neki...

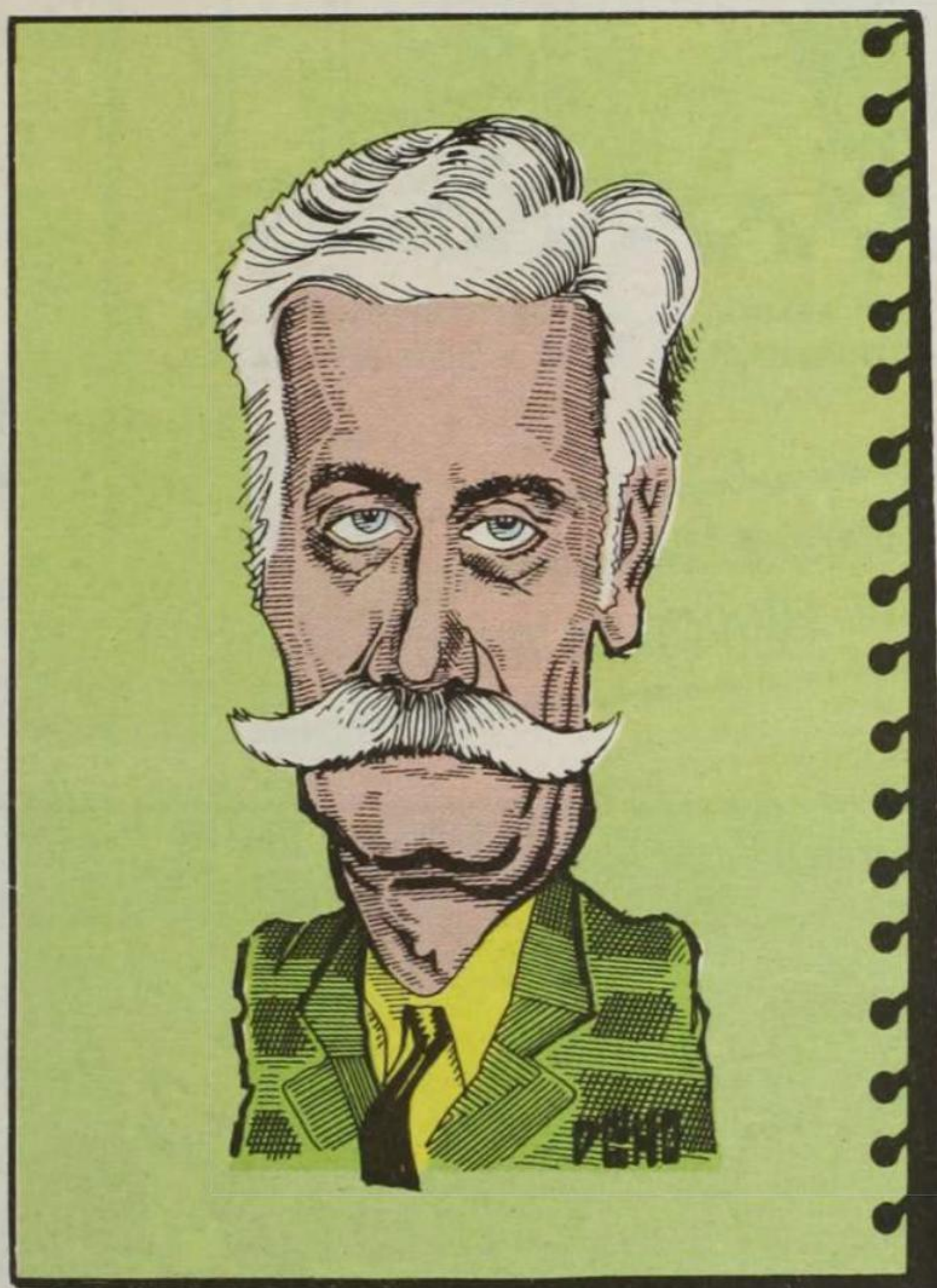

**Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes”
(Szenes Iván)**

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

ZSIGMOND ATTILA

országgyűlési képviselővel,
a Budapest Galéria főigazgatójával

– Képviselő úr, mielőtt elkezdtük volna a beszélgetést, akaratlanul is fültanúi voltunk egy telefonbeszélgetésének. Egy emléktábla eltávolításáról volt szó. Még most is gyakori az ilyesmi?

– Igen. Az önkormányzatok eddig csak arra koncentrálnak, hogy a legfrekvenciáltabb szobrokat, emléktáblákat távolítsák el. De maradtak még olyan kóbor emléktáblák, amelyek elkerültek a figyelmet. Egy úr most is egy ilyen tábla megszüntetését követelte. Persze ebben a saját szándékára nem dönthetnek, ehhez részben a kerület önkormányzatának, részben a főváros engedélye szükséges. A törvényes rendet itt is meg kell tartani, gondos mérlegelésre van szükség. Hogy miért, erre hadd mondjak el egy történetet. A Horváth-kertben áll Haydn mellszobra. A nyolcvanas évek közepén valaki vörös festékekkel ráfújta alá a kőfalra: „Te rohadt fasiszta!” El nem tudtuk képzelni, minivel érdemelte ezt ki a jámbor zeneszerző... Aztán érdekes feltevésre jutottunk. Előző este a televízióban az 1848–49-es szabadságharc bukásáról mutattak be egy filmet, amelyben – természetesen kellően komor színekkel – Haynau tábornok szerepe is szerepelt. Egy elborult elméjű honpolgár hajléktalansága következtében összekeverte a szöveget a fazonnal, Haynaut Haydnal... De az sem mellékes, hogy a XIX. században fasiszmusról beszélni – enyhén szólva – hiányos ismeretekre vall. Hol a garancia arra, hogy effajta „tévedés” manaprag nem fordulhat elő?

– Nagyjából hasonló tévedés az is, hogy a gellérti szovjet hősi emlékművet – hivatalos nevén a Felszabadulási emlékművet – sokan Szabadság-szobornak vélik, mondják... Mások szerint viszont a szoborparkban lenne a helye.

– Ez sajátos darabja ennek a szoborkörnek, mert már a születéséhez is mementóknak fűződnek. Uram bocsá, talán egészen más célra készült. Senki sem tudja bebizonyítani sem az igazat, sem az ellenkezőjét. Volt egy kiállításunk, ahol bemutattuk azt a vázlatot, ahol a kezében légcső volt.

– Kisfaludy Strobl Zsigmond lánya szerint, ennek a szobornak mindössze annyi köze van a Horváth-kertnek, hogy annak tervét látva Vorosilov marsall azt mondta: „Na, valami hasonló kellene...” A jelenlegi szoborkompozíció tehát teljes egészében a háború után, szovjet megrendelésre készült, a lexikon állítása szerint építészeti megoldását szovjet mérnökök készítették. Felirata is kizárólag cirill betűkből állt. Jó néhány éve a televízió segítségével a közvélemény is megismerkedhetett azzal a hölgygel, aki a háború után modellt állt Kisfaludynak a Davaj Marcsához. Mert gyerekkoromban így neveztük... Vagy halaskófának.

– Viszont tény, hogy ez a szobor letörölhetetlenül bekerült a városképbe. Meg kell tisztítani mindentől, ami a megszállással függ össze, ami annak a jelképe. Így vándorolt el a katona címerrel, csillaggal, így kerülnek most le a feliratok. Teljesen dísztelen egyszerű alapzat lesz.

– A katona eltávolítása nem lehetett könnyű feladat.

– Nem bizony. Ötvenhatban megmozgatták rendesen, de aztán a „régi-újak” újult erővel betonozták vissza, szándékaik szerint örök időkre. Kemény munka volt leszedni. Nem is sikerült a tervezett időpontra, '91 karácsonyára. E szimbolikus alak eltüntetését karácsonyi ajándéknak szántuk. Cudar idő volt: szél, dérhullás... A munkát el kellett halasztani „jobb időkre”. Mármint meteorológiai értelemben...

– Egyesek hatalmas költségekről suttoznak.

– Eddig közel hatvanhárommillió forintba került a kommunista szobrok lebontása, a szoborpark építése, a bontási helyszínek helyreállítása.

– A szoborpark körül elég nagy vita volt. Tiltakoztak a környék lakói, mások a költségeket sokallták...

–...és akadt, aki vörös szegfűt tett az egyik szobor talapzatára az első közönséglátogatáskor.

– Ejtsünk szót a parlamenti kulturális bizottságban végzett munkájáról is. Ott találkozunk humorral?

– Néha nem tudom, sírjak-e vagy nevessek. A bizottság két és fél éven át elsősorban a rádiós-televíziós törvénnyel foglalkozott.

– Amint az ellenzék aztán megtorpedózott.

– Két és fél év munkája veszett kárba. Megvalom őszintén, azon az éjszakán, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy meg fogják hiúsítani, tragikusnak tartottam az eljövendő választások miatt, ugyanakkor humorosnak is. Mert akik leszavazták saját módosító indítványukat is, nem mérték föl, hogy ez mivel jár – így azután visszafelé sült el a dolog.

– Javaslom, ennek emlékére állítsanak egy szobrot a Parlament elé. Mondjuk, egymás nyakát szorongató képviselőkkel... Stílszerű lenne. Nálunk talán szokatlan, de külföldön sok helyütt láttam ehhez hasonló, vidám szobrokat. Például a sétáló utcában beszélgető polgárokat, a piacon bronzalmákat árusító bronzkofát. Mintha élnének... Csak közvetlen közről látni, hogy szobrok. Nálunk kapásból csak egy efféle szoborcsoportot tudok

említeni: Varga Imre kisasszonyait az óbudai Fő tér mögött.

– Magam is szívesen helyeznék el díszítő műveket olyanokat, amelyek a közttereinket lakhatóvá teszik. De ha már a humoros szobroknál tartunk; hadd említsek két aacheni szobrot. Ne a művészi értékükről szóljunk, hanem hangulatteremtésükről. Az egyik szökőkút, de inkább kutacska, medence, amely körül groteszk figurák a pénz körútját mutatják be, a tolvajlástól a kereskedésig... Nagyon mulatságos. A másik is kutacska, amely egy bábjátékos bábjait imitálja. A felfüggesztett figurák izületei acélbetéttel hajlíthatók, az arra járó beállíthatja olyan mozdulatra, amilyen éppen neki tetszik. Tehát játszik a szoborral. Ilyen játszószobrokat nálunk is szívesen látnék. Vagy milyen kedves ötlet lenne a Fűvészkert fala mellé a Pál utcai fiúkat odatenni, ahogy egymásnak bakot tartanak, és másznak befele... Volt egy elképzelés: egy nagymamaszobor, főként, bottal, karosszékekben – így akartuk beültetni a Gerbeaud teraszára, az egyik asztal mellé. Bécsben is ülnek ilyen figurák a kávéházakban..., de ezek nem szobrok.

– Egy ilyen bajszos, sörös viaszfigura a pesti Váci utcában is áll. De elképzelhetünk egy bronz bábészmodort a Halászbástyára is, amint a kőpadra térdepelve látcsövezi vagy fényképezi a város panorámáját.

– Én továbbra is csak igazi szobrokról beszélek. Egyébként ilyen szándékú Varga Imre Bartók-szobra Párizsban. Egy sétányon áll – elvegyül a járókelők között. Vagy Marton László Kis királylány a Duna-korzón.

– Vagy ugyancsak Varga Imre Kodály-szobra Pécsen.

– Nem véletlen a példa. Vannak persze nagy adósságaink. Szoboradósságok. Csak egyet mondom: Babitsnak nincs szobra Budapesten...

– És hány kitűnő hajdani színészünk érdemelne szobrot! Hajdan például a Horváth-kertben ott állt Déryné. Az a szobor teljesen elpusztult, csak kis porcelán-mását gyártják Herenden...

– Végleg elpusztult szobrot újra megcsinálni hamisítás lenne. Új szobrok kellenének. Nem feltétlenül monumentális emlékművek, hanem hangulatot árasztók. De nagyon támogatom azokat az elképzeléseket is, amelyek az elmúlt időszak szenvedőinek, meghurcoltjainak állítanak emléket... Sok szökőkutat szeretnék. Hadd mondjak egy érdekességet: szerencsére megmaradt a hajdan a Vigadó előtt állt „Vízcsorgató gyerekek kútja”. Ez hamarosan visszakerül eredeti helyére. Most várjuk, hogy kiosztódjanak a szerepek – no meg a pénzek a megvalósításhoz.

– Búcsúzóul, kérünk, egy valóban vidám szobor-történetet!

– Táncsics Mihály mellszobra a Váci úton állt, a gyermekkorház szomszédságában. A metróépítéssel kapcsolatos útszélesítéskor útban volt – leemelték és bevitték az egyik gyárba. A posztamensét is. A szobrot eltették, de ott volt a posztamens. „Hát akkor állítsunk valamit rá!” És ráállították Lenin mellszobrát. Majd jött a rendszerváltozás, Lenint gyorsan levették. Ugyanakkor megindult a privatizálás. Ennél a bizonyos gyárnál is szóba került. S mivel fejlett technikát nemigen tudtak felmutatni, a saját múltjukat, patinájukat akarták hirdetni. Gyorsan szükség lett tehát egy Ganz-szoborra. Mit csináltak? Visszatették Táncsics Mihályt a saját posztamensére – és aláírták, hogy Ganz Ábrahám...

– És még most is ott áll?

– Nem. A szobor a gyárudvarról visszakerül a köztérre.

– Mint Ganz vagy mint Táncsics?

– Egy biztos: nem mint Lenin.

MAGYAR MURPHYK

O'TOOLE ÉRTELMEZŐ SZÓTÁRÁBÓL

A majd egyszer gyakorlatilag annyit jelent: soha.

BESS KOZMIKUS PARADOXONA

Úrt kutatni a Föld felszíne fölött már kábé fejmagasságban is lehet.

NAESER AXIOMÁJA

Az előny hátránya, hogy a szabadság fogalma szabadon értelmezhető.

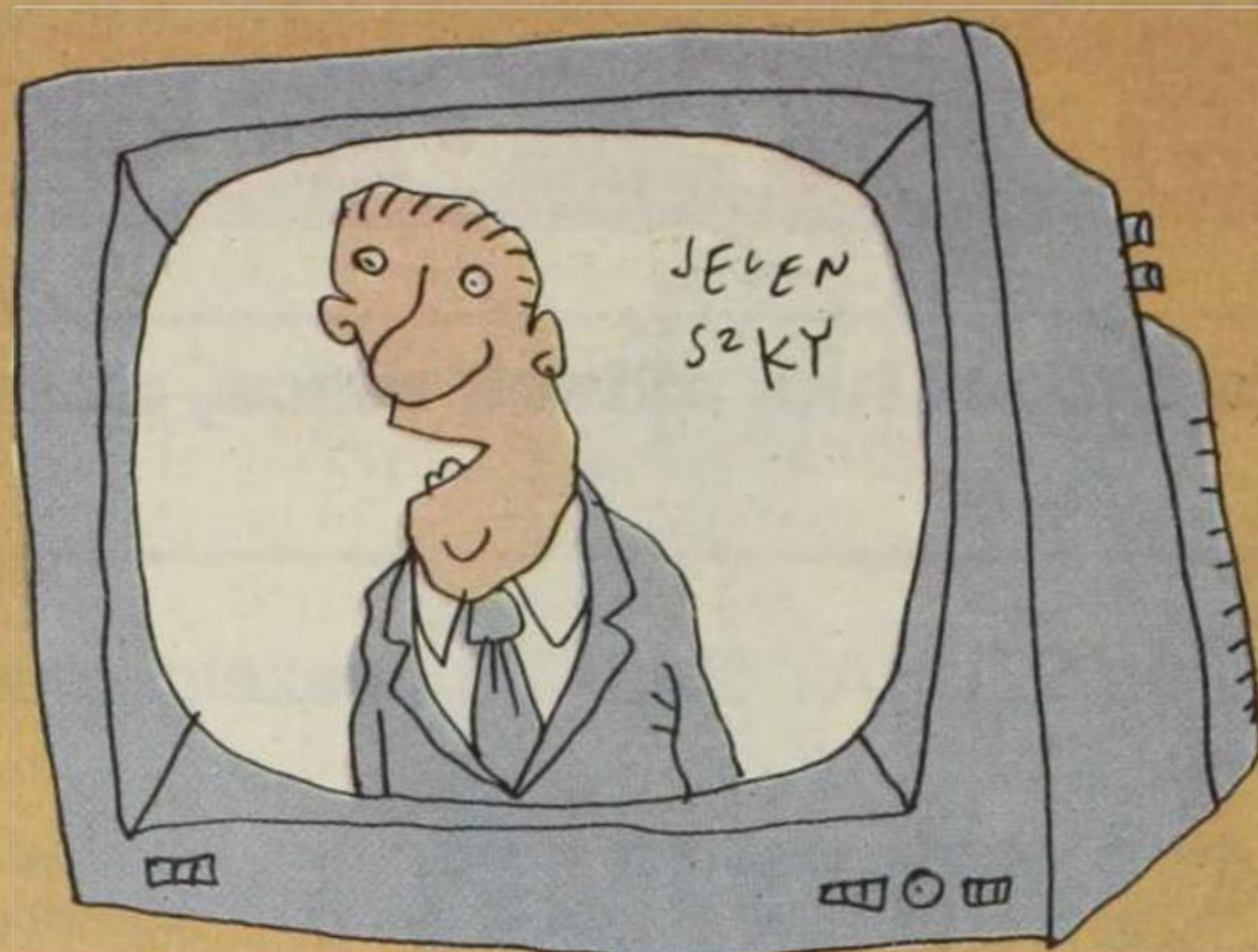
ARTHUR KÉRDÉSE AZ EURÓPA HÁZRÓL

Vajon mikor lesz nálunk ő az év lakóháza?

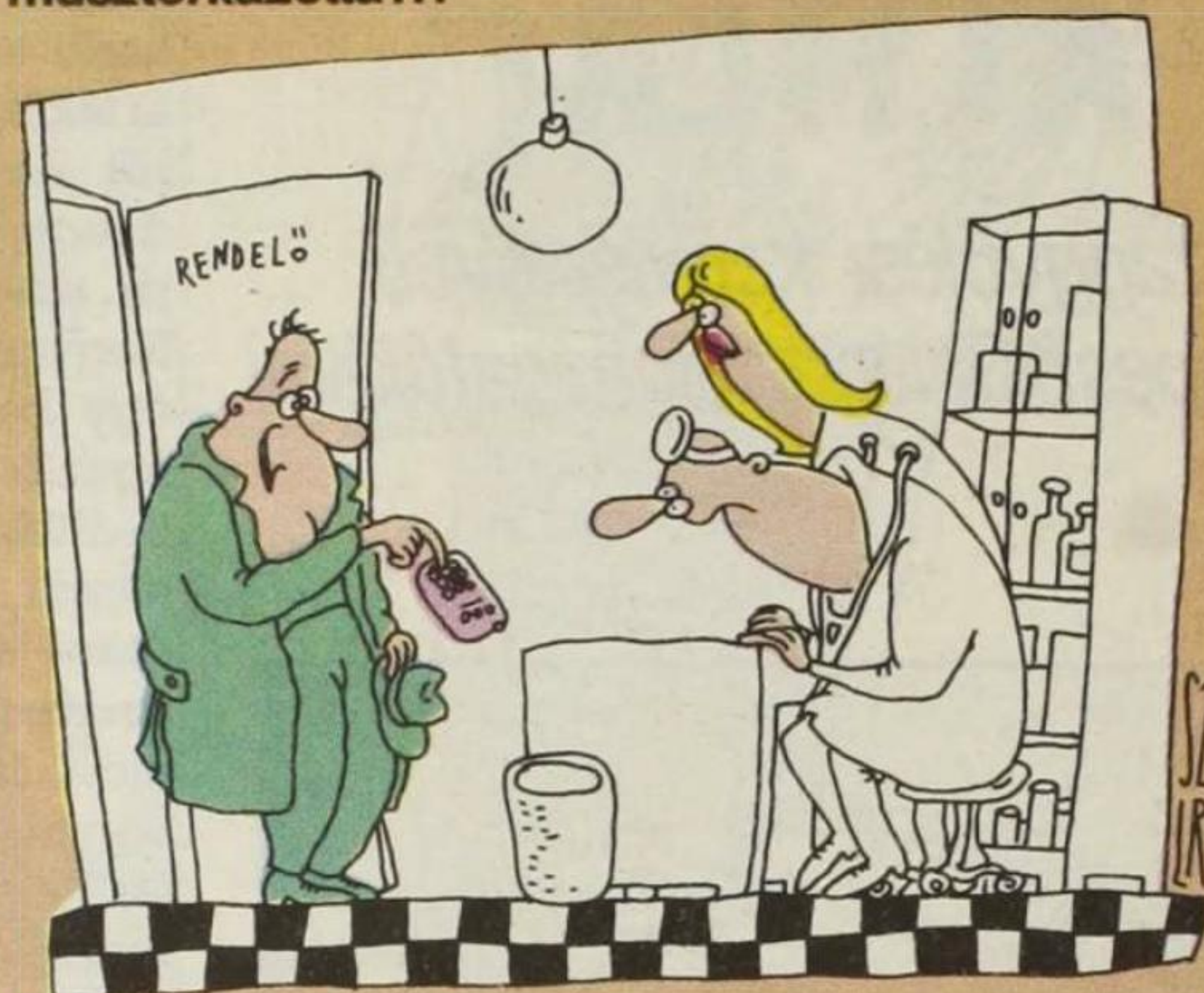
THOMAS AZ IRODALMI MŰFAJOKRÓL

Olvasókönyvet forgatni vagy forgatókönyvet olvasni még az álmoskönyv szerint sem mindegy.

BECSEI MIKLÓS

– Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy muszterkazetta...

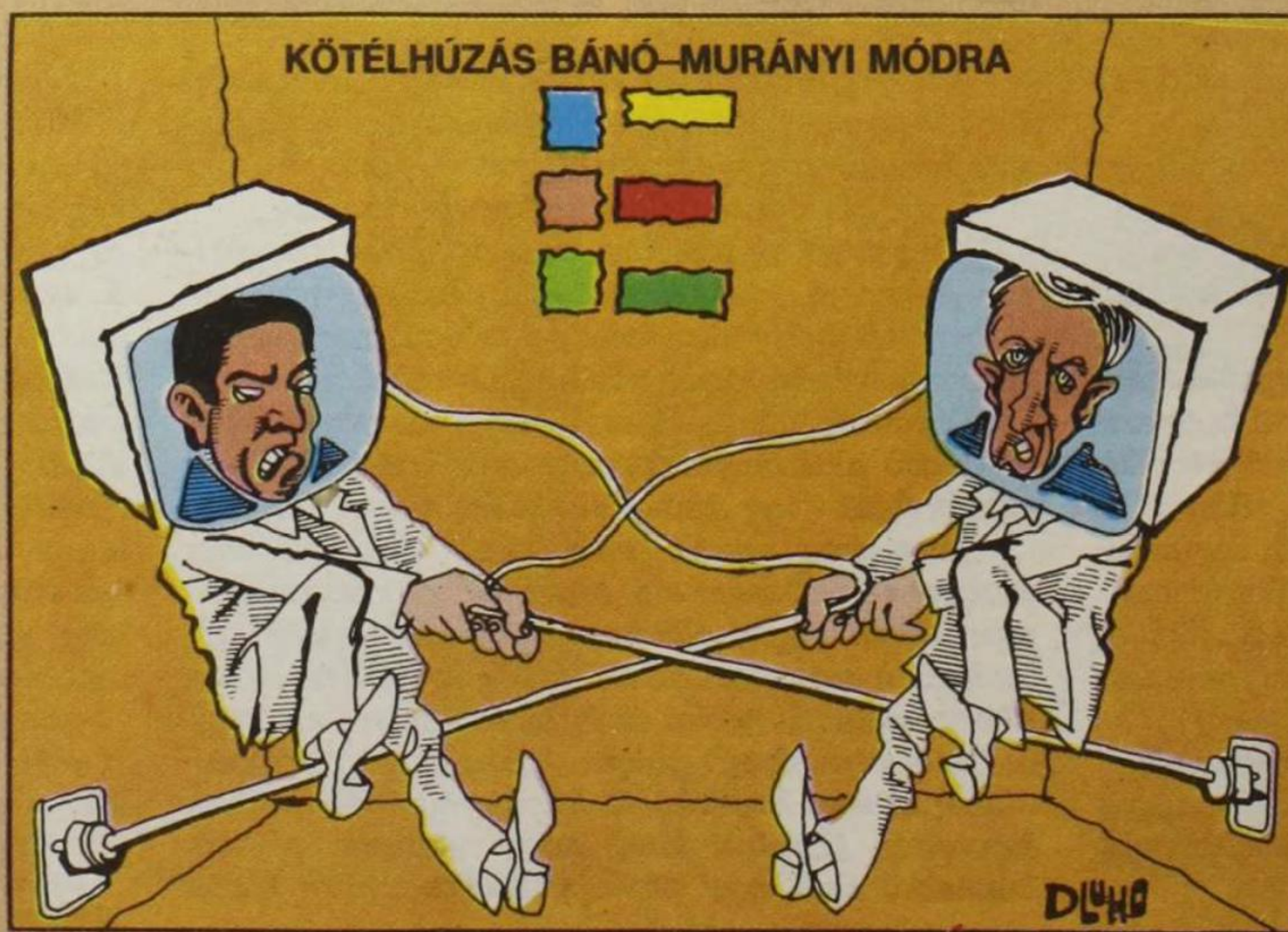

– Segítsen, doktor úr, a médiaháború áldozata vagyok: beszorult az ujjam a tévé távkapcsolójába!

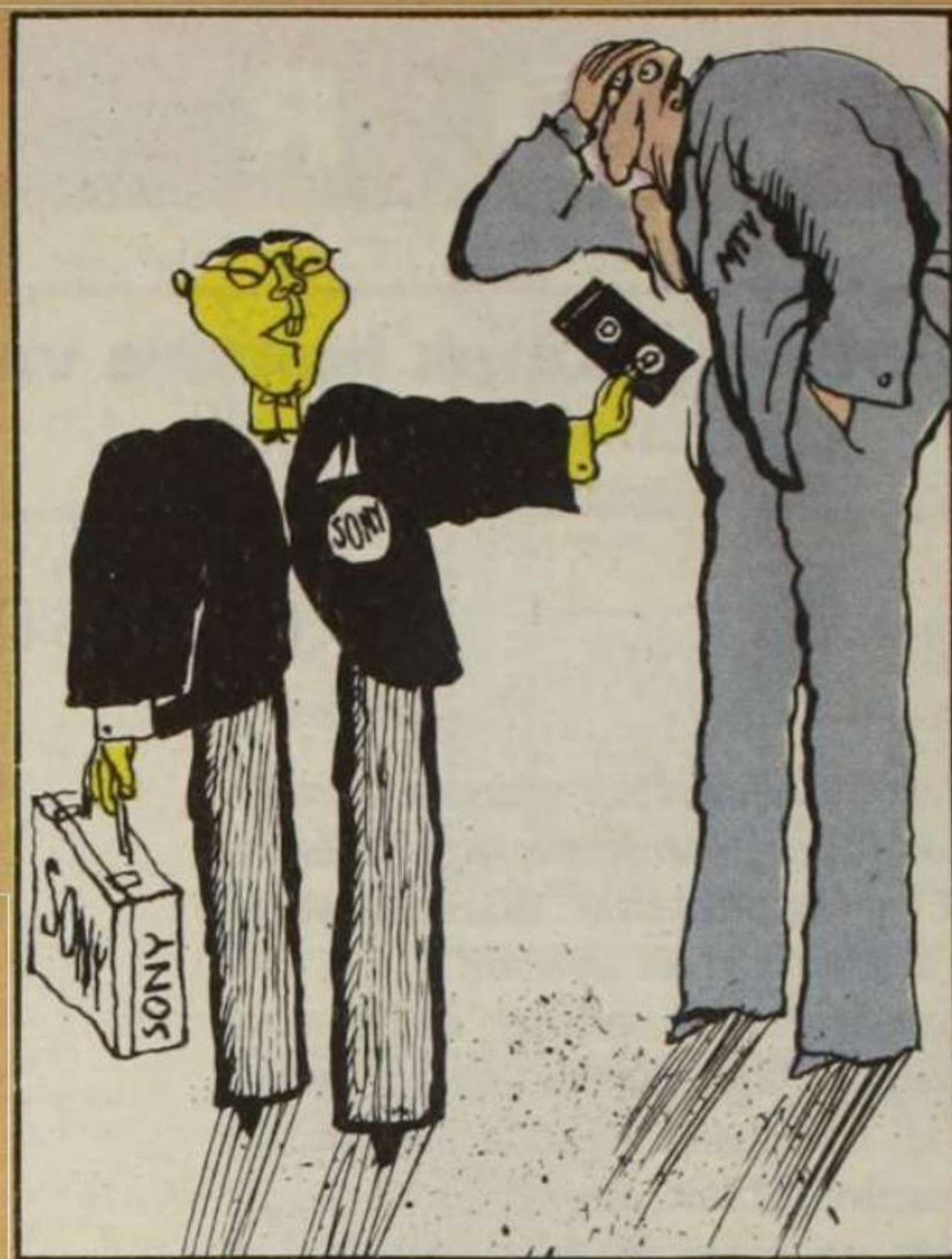
**Többségi támogatottság:
NÉZŐKTŐL FÜGGETLEN TELEVÍZIÓT!**

– És most szokásos esti hírműsorunk helyett engedjék meg, hogy belső vitáinkkal szórakoztassuk önöket...

A SONY CÉG VIZSGÁLATA
AZ EGYENLEG VIDEÓFELVÉTELÉRŐL

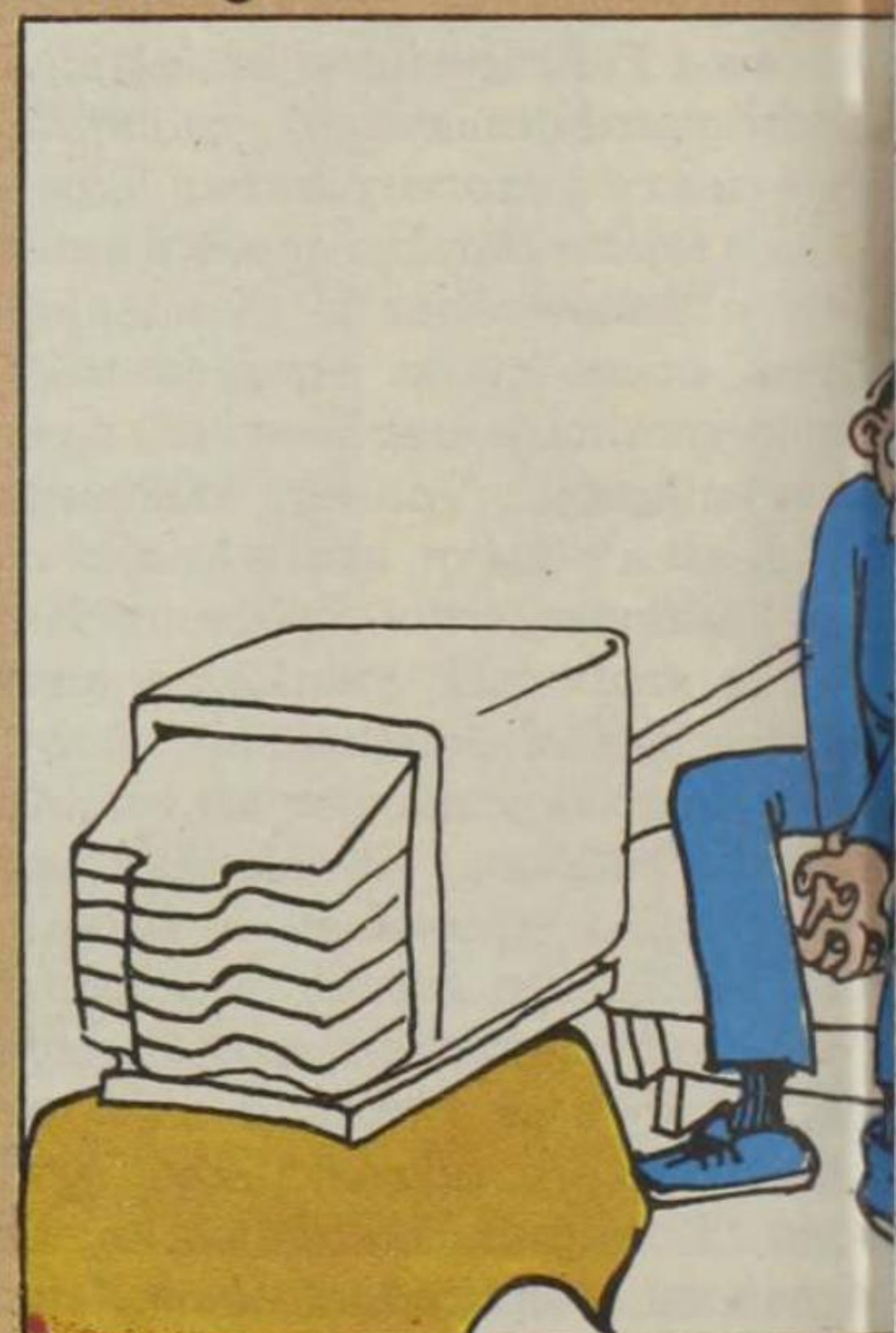
– Önök egy kicsi időzavarban vannak a felvételen, ugyanis, az egyik felvétel a Kossuth téren készült, a másik pedig Kossuth idejében!

– Semmi kö...
adón az elnemi

– Ön is tudja, kolléga úr, hogy a hazai sajtóban a szab...
nyilvánítás joga szent. Mivel a legutóbbi cikkében ezt két...
kénytelen vagyok megválni magától.

– Remélem, nem akarsz magad al...

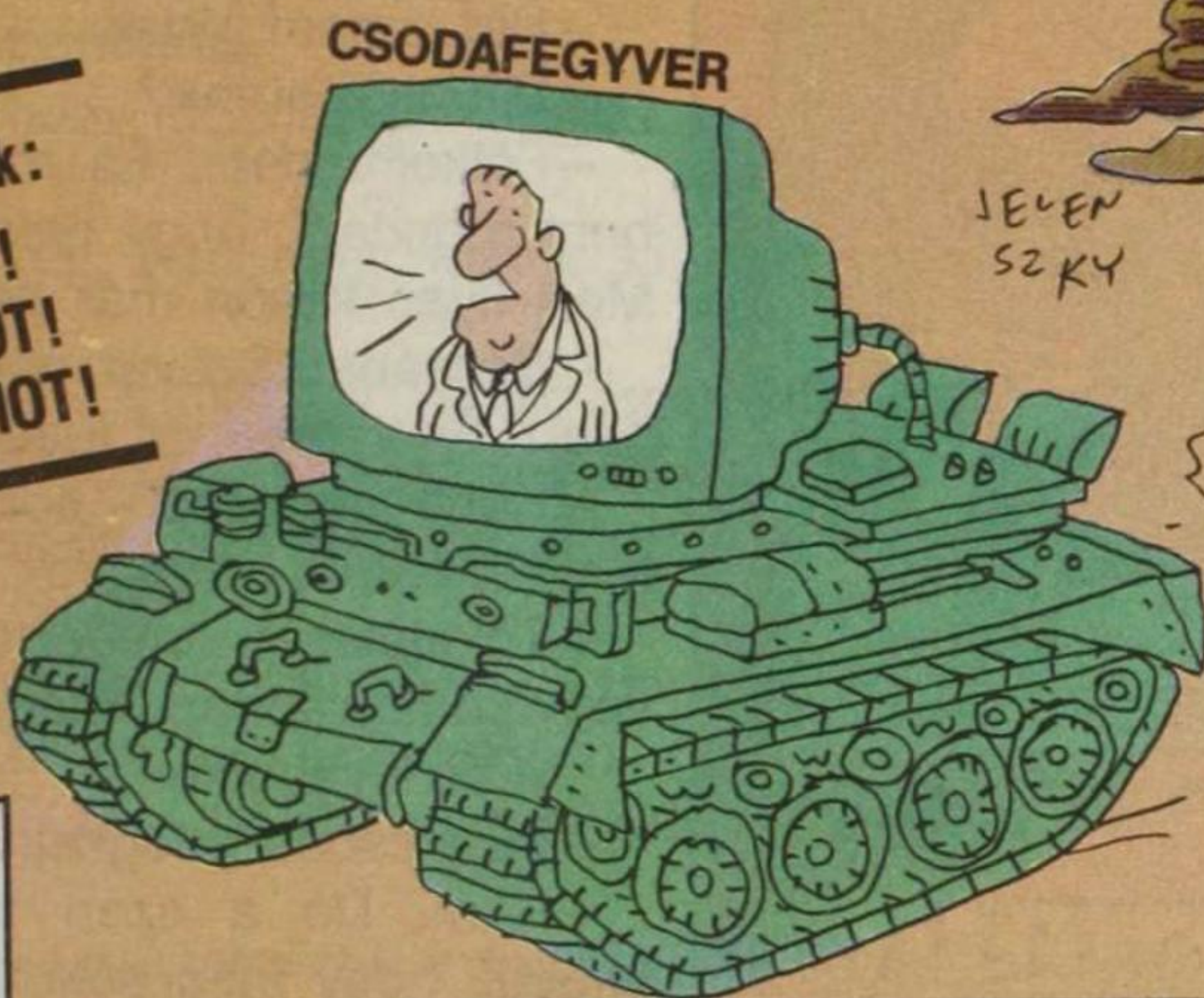

– Ezer éve vagy tévés, de még egy rendes botrányba sem tudsz belekeveredni!

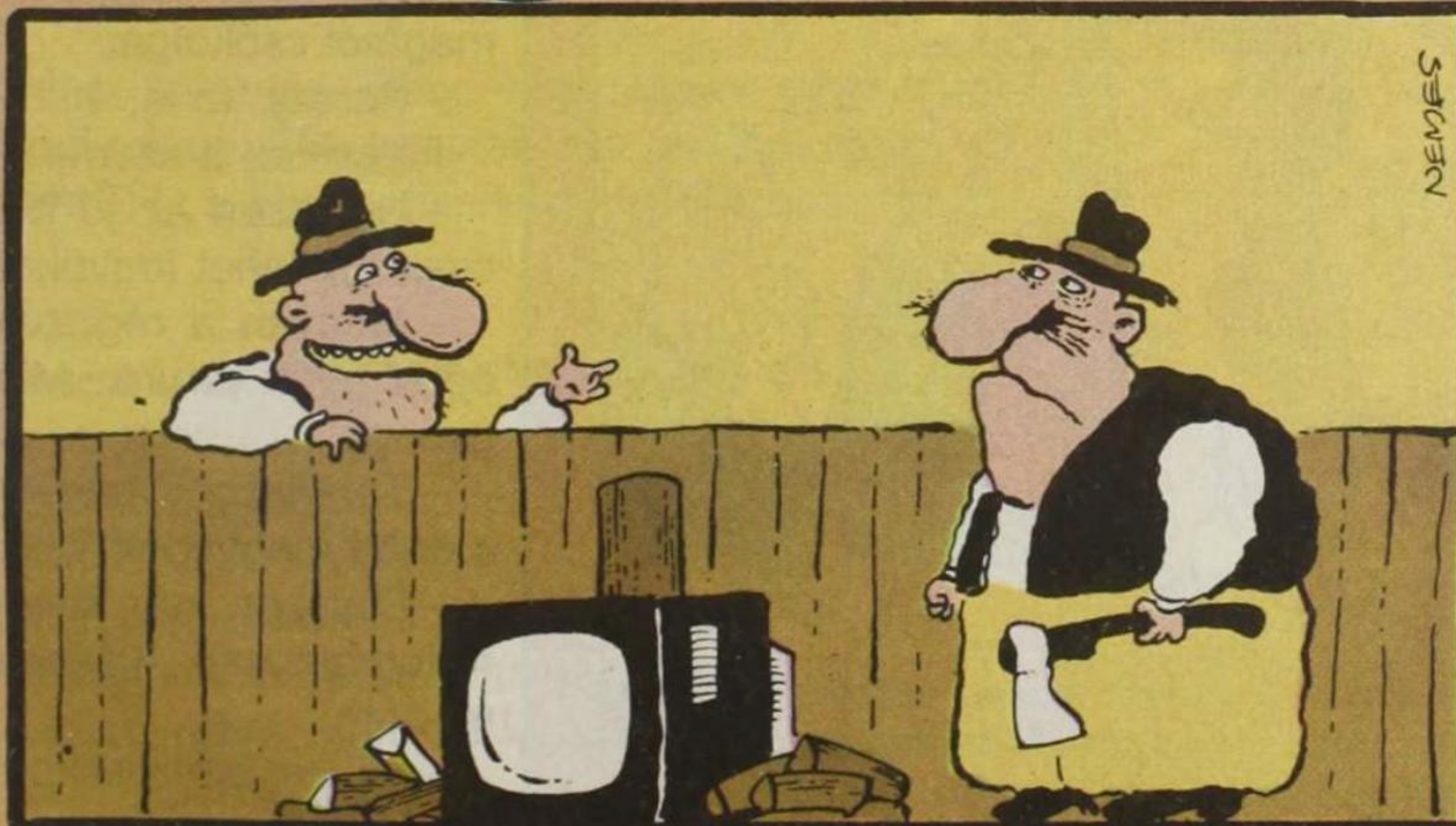

JELEN
SZKY

Médiajelszavak:
REFORMOT!
PLATFORMOT!
KLOROFORMOT!

ormány a médiát!

– Most mondja, mit szól, ehhez az új médiavitához?

– Megint kiírta valaki a szerkesztőség falára, hogy kenyeret és cirkuszt!

WALTER BÉLA:

ÁGYŐ, SOROKSÁR

„Kilyukadt a Kuca farmerja”
Jelige (Délutáni randevű)

És sípolt és recsegett és félpercenként csavarni kellett egyet a keresőn, zavarják a ruszlik, mondta a Patakizoli nagyfaterja, és az ablakot csakazértis sarkig tárta az udvarra, hadd hallja az a sunyi házmester a 19, 25, 31, 41 és 49 méteres rövidhullámo-
kon...

Hogy az Öcsi mekkora kapásgólt rúgott a hétvégén a Barcának, hogy június tizenhatodikán gyertyák a Père-Lachaise-ben, hogy jelentette Bányász Kató Rómából, a tengerparton egy suhanc kinyírta Passolinit, hogy Michnik már szervezi a földalatti egyetemet, hogy...

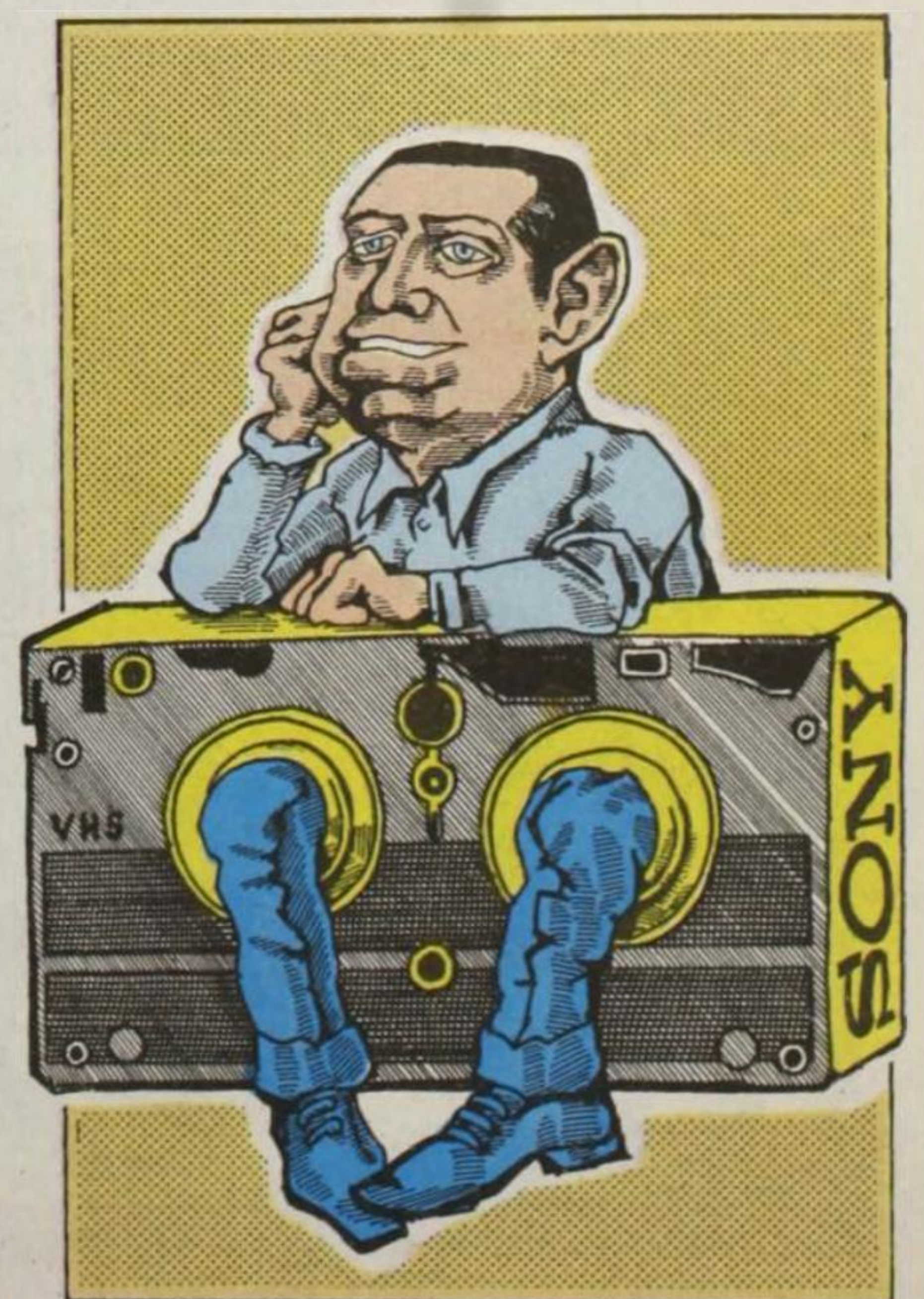
A Patakizolival nagyon szerettem gombfocizni, pedig ő nyert mindig, fantasztikus védőjátékosai voltak, a Cseke Laci meg nyomatta közben a Creamtől a Wheels of Fire-t, már egészen piros volt a fülünk, mert mi akkor a fülünkkel olvastunk...

Vagyishát hallottuk Illyés Egy mondatát és Konrád fontos cikkét a Le Monde-ban és Csoóri szilenciumot érő szép előszavát és...

Ágyő, Soroksár. Ne hencegi, voltak piszok nehéz pillanataid, tudom. Amikor pl. a kékfényes jól leleplezett téged a Népszabiban, de annyira leleplezett ám, hogy Washingtonban belegörbült az ovális szoba. Mindegy már, persze, mindegy. A Patakizoli nem tudta kivárni a végét, most valahol Vancouverben él. SZERVUŠZ.

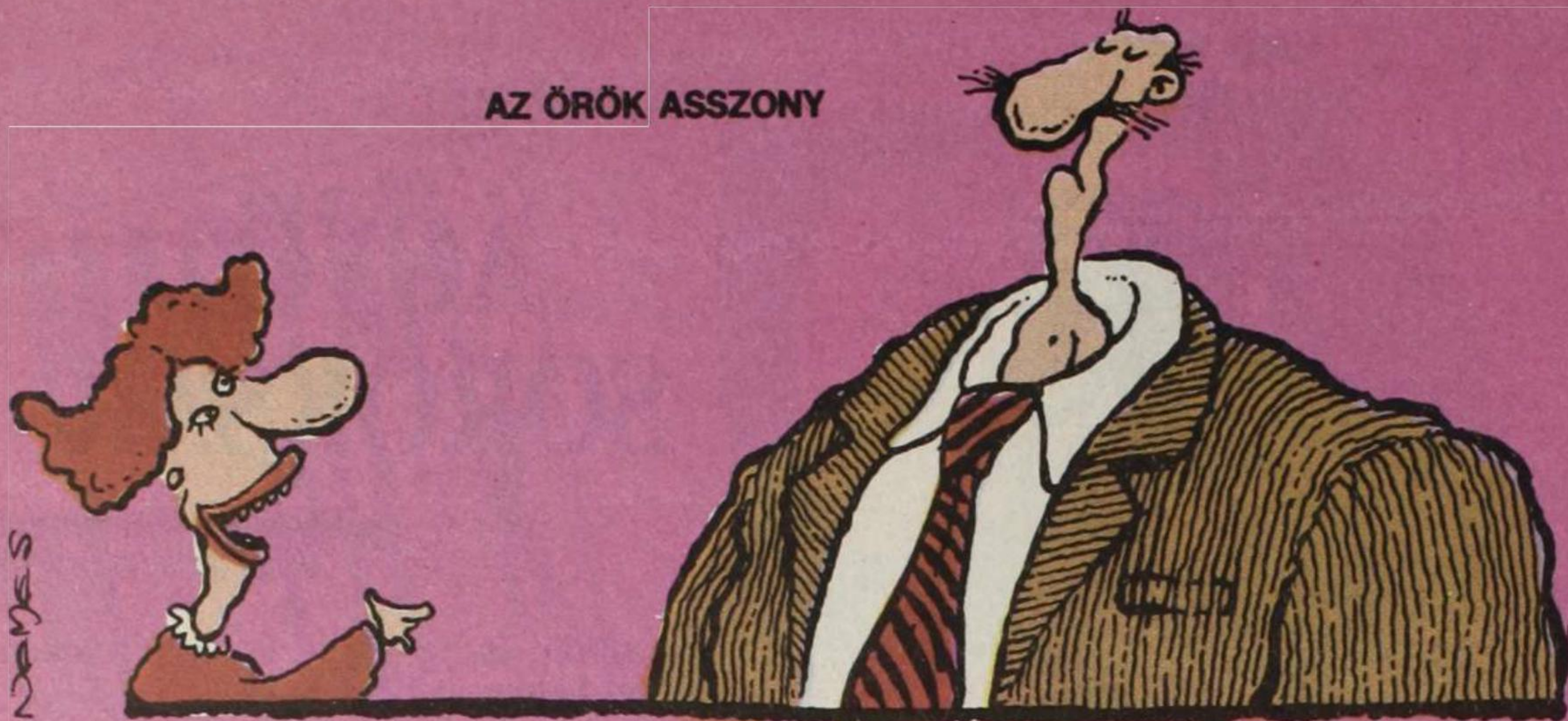
Itt és most médiaháború dúl, az írástudatlanok örvöngése, a nép azé, aki megműveli, óvóhelyre húzódnék. Ülök a rádiókészülék előtt, ölemben süppög kisebbik fiam, rám bízta magát, egyéves múlt, ide-oda tekergetem a potmétert, hiába...

Korai volt abbahagynotok, müncheni fiúk, korai, korai.

SORRY-BOY

– Én mindig mondtam, szívem, hogy kitartó hűségedet, előbb-utóbb képességeidnek megfelelő állással jutalmazták!

TÜLKINÁLAT

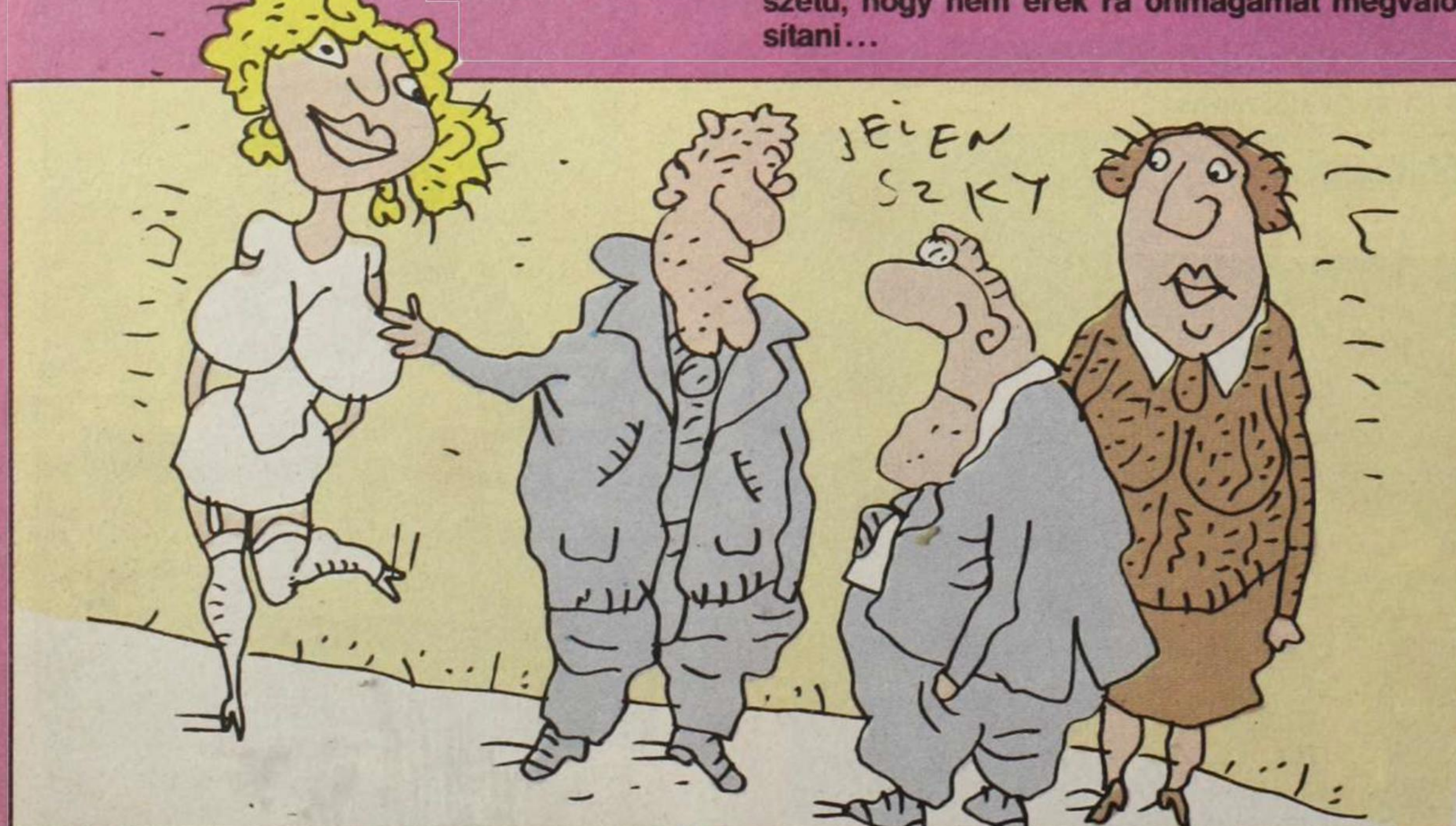
– Még néhány apró változtatás és az image tökéletes...

KÉPVISELŐ A PÁCBAN

– Ne hadovázz nekem itt a mentelmi jogról, Dezső!

NYUGATI STÍLUS

– Nos, uram, az ön egyik oldalán egy hagyományos nő áll, a másikon pedig cégünk legújabb terméke: Lujzika...

ISZLAI ZOLTÁN:

KOLUMBUSZ SZOKÁSA

Kristóf barátocskámnak az óvodájában Kolumbusz volt a beceneve. Az évforduló lecsengett, a pöttöm Kolumbusznak becsöngettek. Most újdonsült első elemista. Szerda délelőtt azonban éppúgy feltűnt nálam a könyvtári társalgóban, mint azelőtt, amikor még az óvodából kísérgette oda a szüleit.

– Úgy látom, don Christobal, téged máris kiraktak az iskolából – froclizom, közkedvelt szevenapunkat kortyolgatva. – Nem tudom, mi lesz így belőled. Az óvodába te már nem fejlődhetsz vissza.

– Pssst, én iskolás vagyok – integet kávára várakozó szülei felé a kölyök. – Az apámék, reggel...

– Mi volt reggel?

– Hát... nem bírtak.

– Mit nem bírtak?

– Fölkelni nem. És most majd azt kell bent mondani, hogy beteg voltam. Érted? Mert ilyen későn már nem mehettem be.

– Bocsánat. Szóval mégiscsak ott ragadtatsz. És vannak ott legalább lányok?

– Kettő van szép – bólint a fiú elégedetten. – Szerelmes vagyok beléjük.

– Tökéletesen megértem. De melyikbe vagy komolyabban beleesve?

– A csúnyábbikba.

– Mi a csoda! Megsajnálta?

– Nem. De a szép lány nem mindig engedi, hogy megcsókoljam. A csúnya az magától csókolgat.

– Persze, te is, mi?

Fölcsillan a szeme: – Ahol érem.

– Hát azért az jó hely, ahol a lányokkal csak így lehet foglalkozni – vélekedem én.

– Megvan a régi barátom is, az óvodából. Együtt járunk. Mindig megverik, mert gyöngé.

– Te viszont nagyon erős vagy. Nem tudnád megvédeni?

– Egyszer már megvédtem – röhöncsél Kolumbuszunk. – Mindenki véres lett. Csak mi nem.

– Mi van ezen akkora röhögni való?

– Hát az, hogy mi ketten elszaladtunk onnan, a többiek meg verekedtek.

– Mondd, van egyáltalán a verekedésen meg a csókolózáson kívül valamilyen tárgyátok?

– Kívül? – rövid szünetet tart, aztán ki-vágja. – Nekem már van!

– Mi az?

– A magyar irodalom.

– Nagyszerű. Remélem már sokat tanultál belőle pár hét alatt.

– Igen. Az egész A- meg az egész O-betűt. Ha szerzel papírt, az írógépeden le tudom.

Becsavarjuk a papírt icipici hordozhatóba. Telezongorázza A-val, O-val, meg ami jön.

Kissé már grafomán, de most még abba-hagyhatja.

VERNE, VERNE, MONDD MEG NÉKEM...

– Örök világosságot, monsieur Verne! Nem szeretném túlvilági nyugalomban háborgatni, de gyötör a kíváncsiság, hogy milyen lesz a harmadik évezred?

– Miért nem néhai honfitársaitól érdeklődik? Főleg hazája majdani politikai helyzete felől kellene informálódnia.

– A Mikszáth úr azt mondta, hogy fogalma sincs róla. Addig ugyanis szerintem még lesz KÉT VALASZTÁS MAGYARORSZÁGON.

– No és Móricztól nem érdeklődött?

– Ő azt mondta: a harmadik évezredben az lesz Magyarországon A BOLDOG EMBER, akinek legalább HÉT KRAJCÁR lesz a zsebében.

– Én nem a Móriczra, hanem a Jókai Móricra gondoltam!

– Őt is megkérdeztem. Azt mondta, ha egy kérdésére tudom a választ akkor megmondja.

– Ezek szerint, hogy mégis engem faggat, nem tudta. Nagyon nehezet kérdezett?

– A legnehezebbet. Azt, hogy jövőre ki lesz AZ ÚJ FÖLDESÚR?

– Ezek szerint én lennék az utolsó mentsvára, mon ami?

– Egy az egyben, mester. A maga fantáziája előtt ez nem lehet akadály. Olyan remekül rá tudott érezni a jövő találmányaira is, hogy az már kész csoda!

– Azt csak maga úgy gondolja. Máig is naponta kell magyarázkodnom a közlekedési légszennyezésben elhunyt lelkek előtt, hogy én a HÓDÍTÓ ROBUR-t és nem a légszennyező Roburt találtam ki.

– Jó, jó. Egyesek kissé félreértik a dolgokat, de a többi művével nincs semmi baj sem.

– Most hízeleg, kedves barátom. Tény, hogy sajnos egyiket, másikat igencsak elkapkodtam. Ha legalább egy icike-picikével előrelátóbb lettem volna! Ha a Duna elterelésre rá tudtam volna érezni.

– Akkor mi lett volna?

– Na hallja! Akkor nem a DUNAI HAJÓS-t, hanem a Dunai gyalogost írtam volna meg.

– Ne kisebbítse a képességeit, monsieur Verne. A víz alá merülő tengeralattjáró? ...NEMO KAPITÁNY?

– Nagy kunszt volt a tudósaiknak a vízben megcsinálni. Ha viszont csak valamit is sejthettem volna a magyar fociról, akkor a föld alá süllyedőről írtam volna. ...Néma kapitányról.

– De máshol ugye nem hibázott?

– Már hogyan hibáztam volna. Ha előre látom a maguk kontraszelekciós státusevolúcióját, akkor nem olyan címet adok az egyik regényemnek, hogy TIZENÖTÉVES KAPITÁNY, hanem azt, hogy Tizenöt éve kapitány.

– Elkeserít, kedves mester. Még szerencse, hogy annak idején nem meditált, hanem írt. Mit gondol, lesznek-e újabb felfedezések? Marad-e még a harmadik évezredre REJTELMES SZIGET?

– Ne tréfáljon! Csak nincs újabb variáció a bizonyos hajógyári szigetükkel kapcsolatban?

– Látom, nem akarja felfedni előttem a jövőt. Egyet viszont minden kockázat nélkül elárulhatna. Elérkezünk-e Európába a harmadik évezredben?

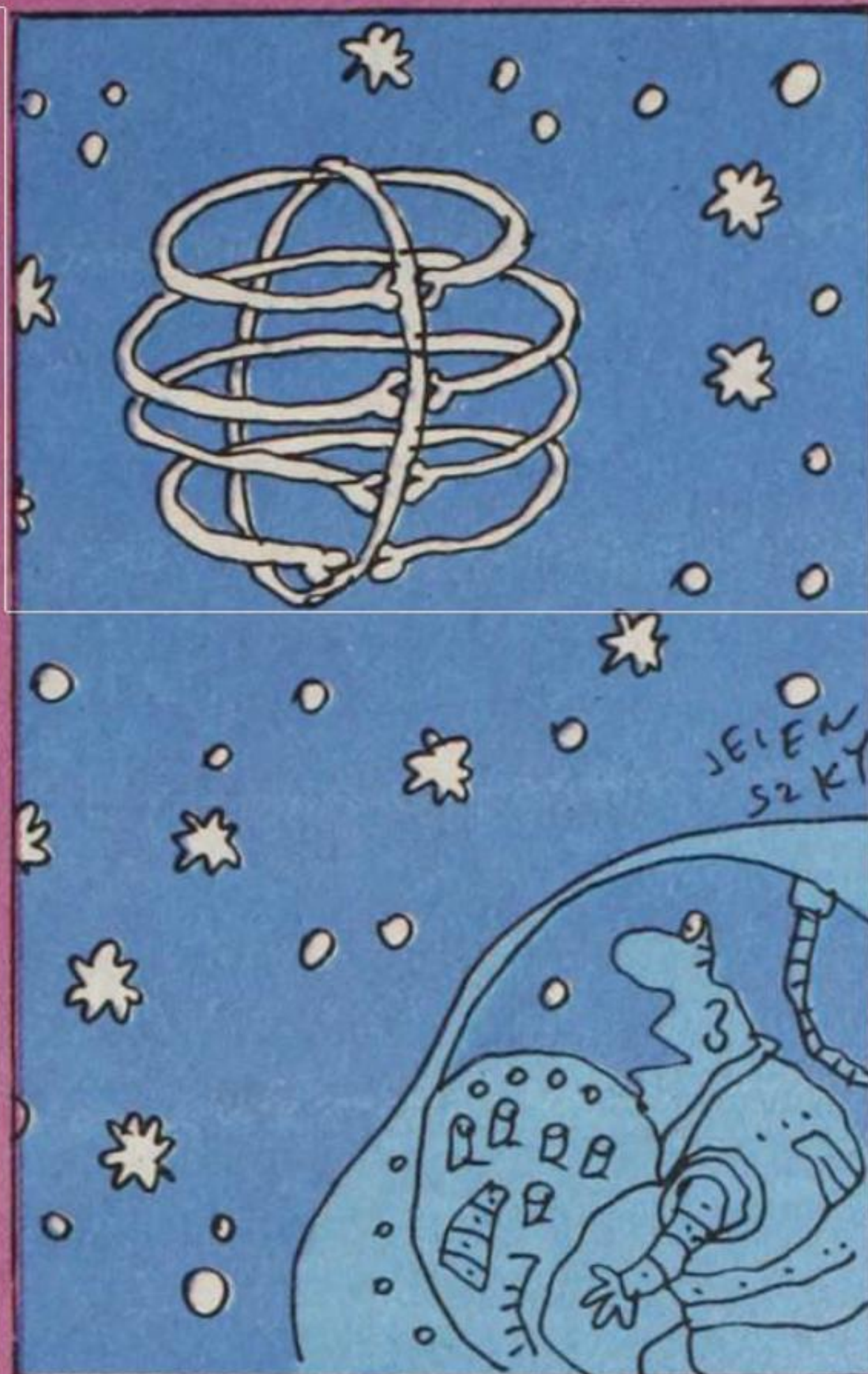
– Nem valószínű, de azért ne keseredjen el. Az évezred végére már nagyon csekély lesz a távolság.

– Mégis mennyi?

– Mondom, nem sok. Mindössze ÖT HÉT LÉGHAJÓN!

(BODNÁR)

ÉVEZRED

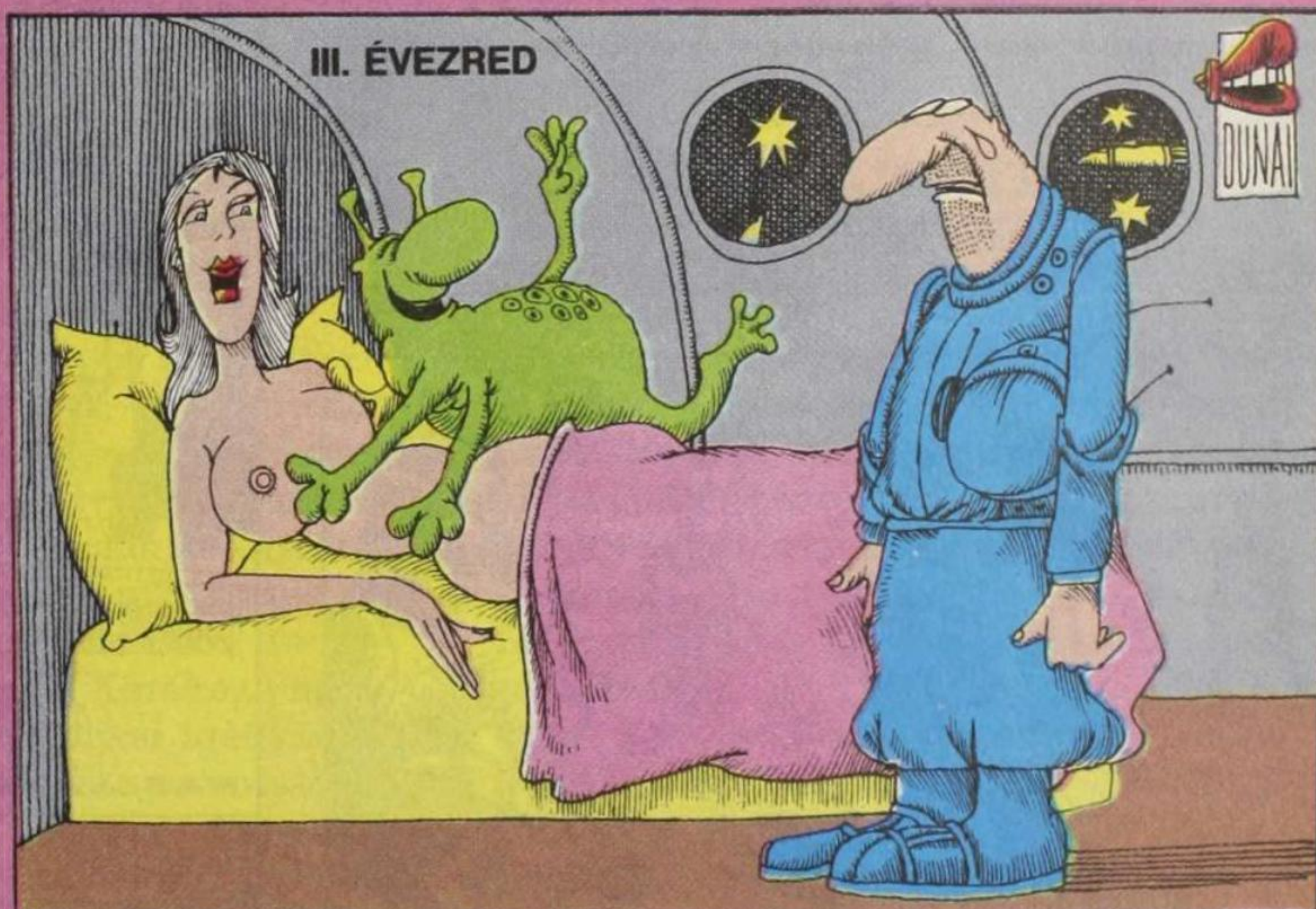
– Úgy látom, főnök, távollétünk alatt tovább nőtt a fogyasztói társadalom válsága a Földön...

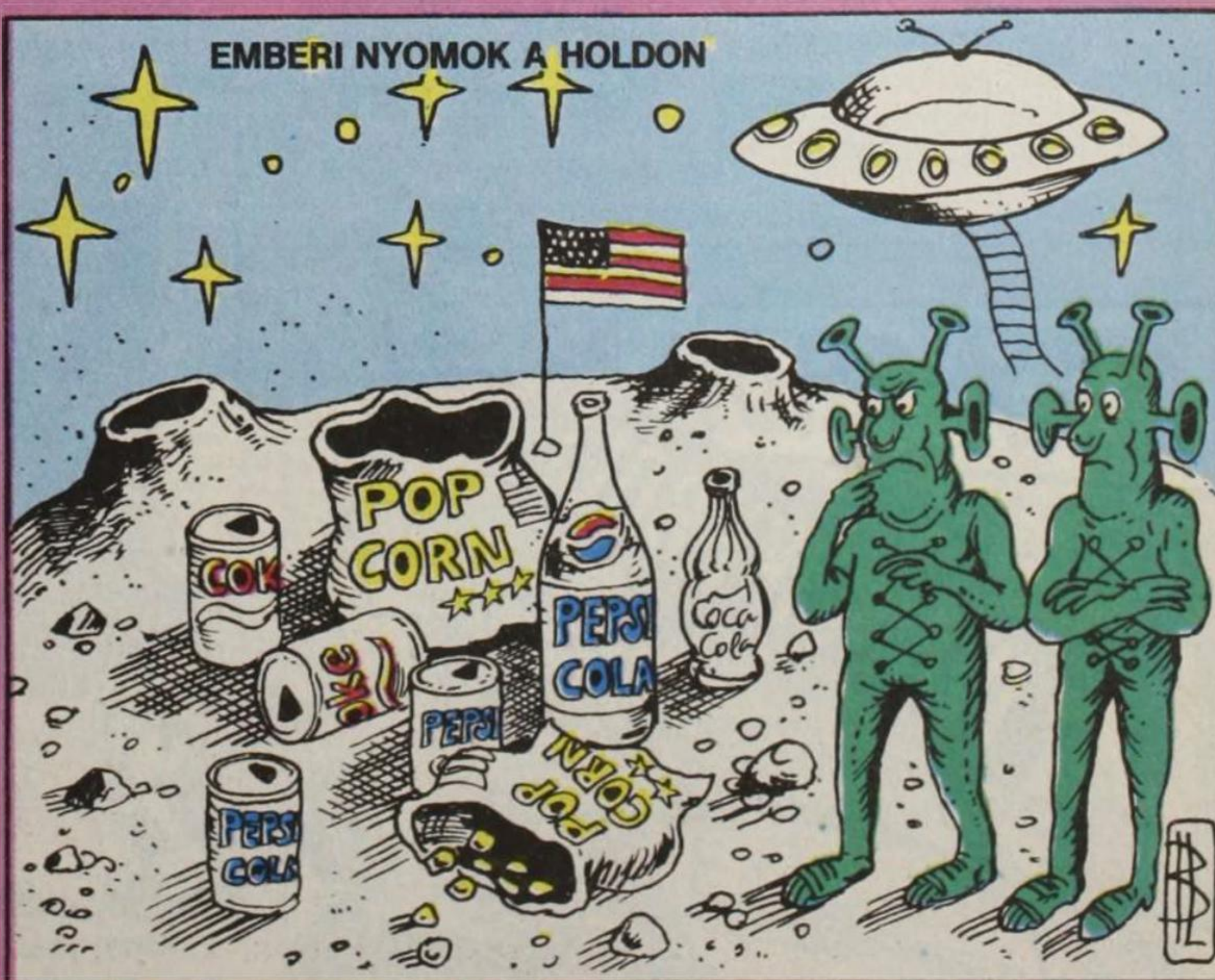
Párbeszéd az űrben:

– Kegyed, milyen rendszerben bizik?

– A Naprendszerben!

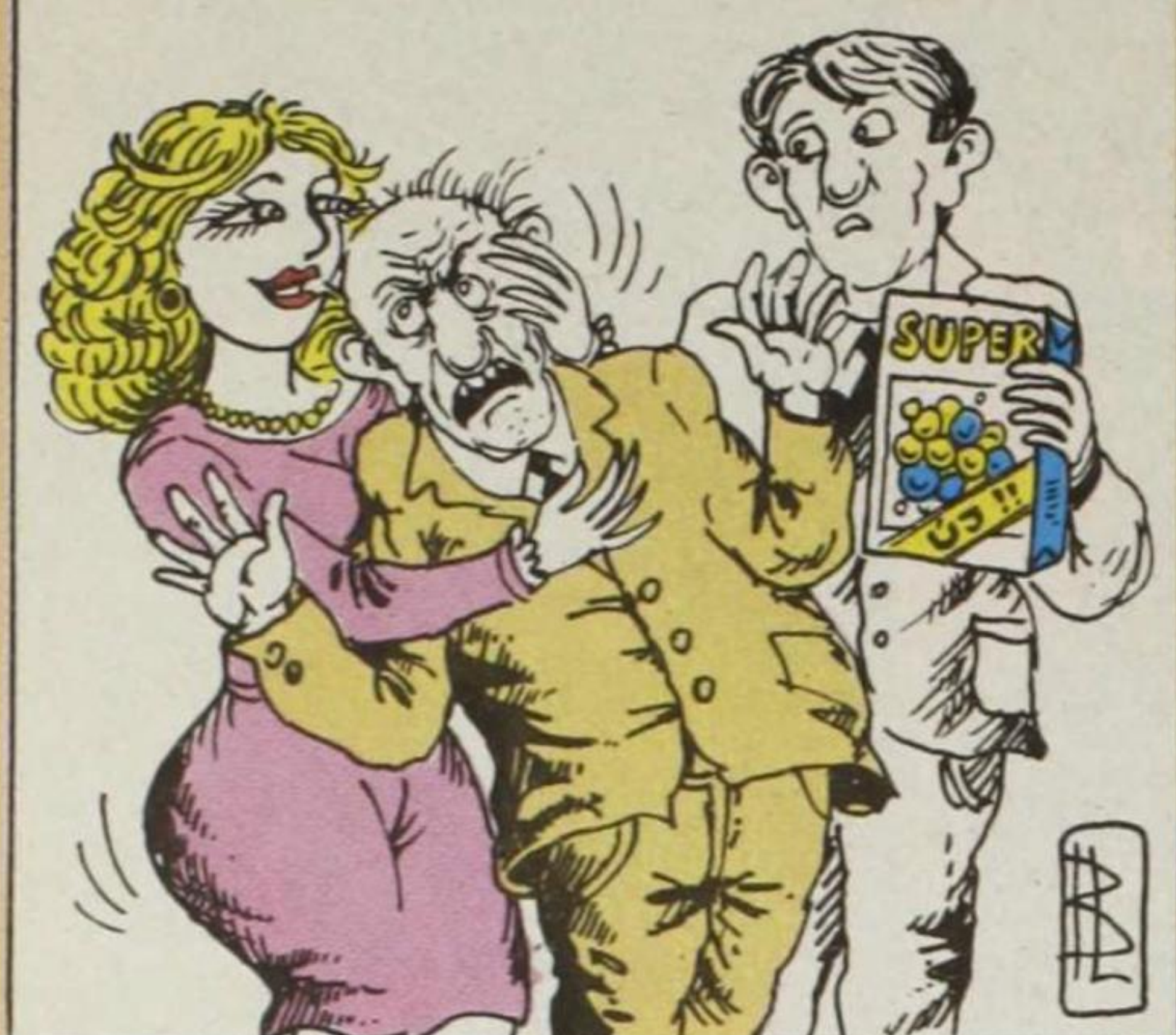

– Ne izgulj, Józsi! Csak kommunikálunk!

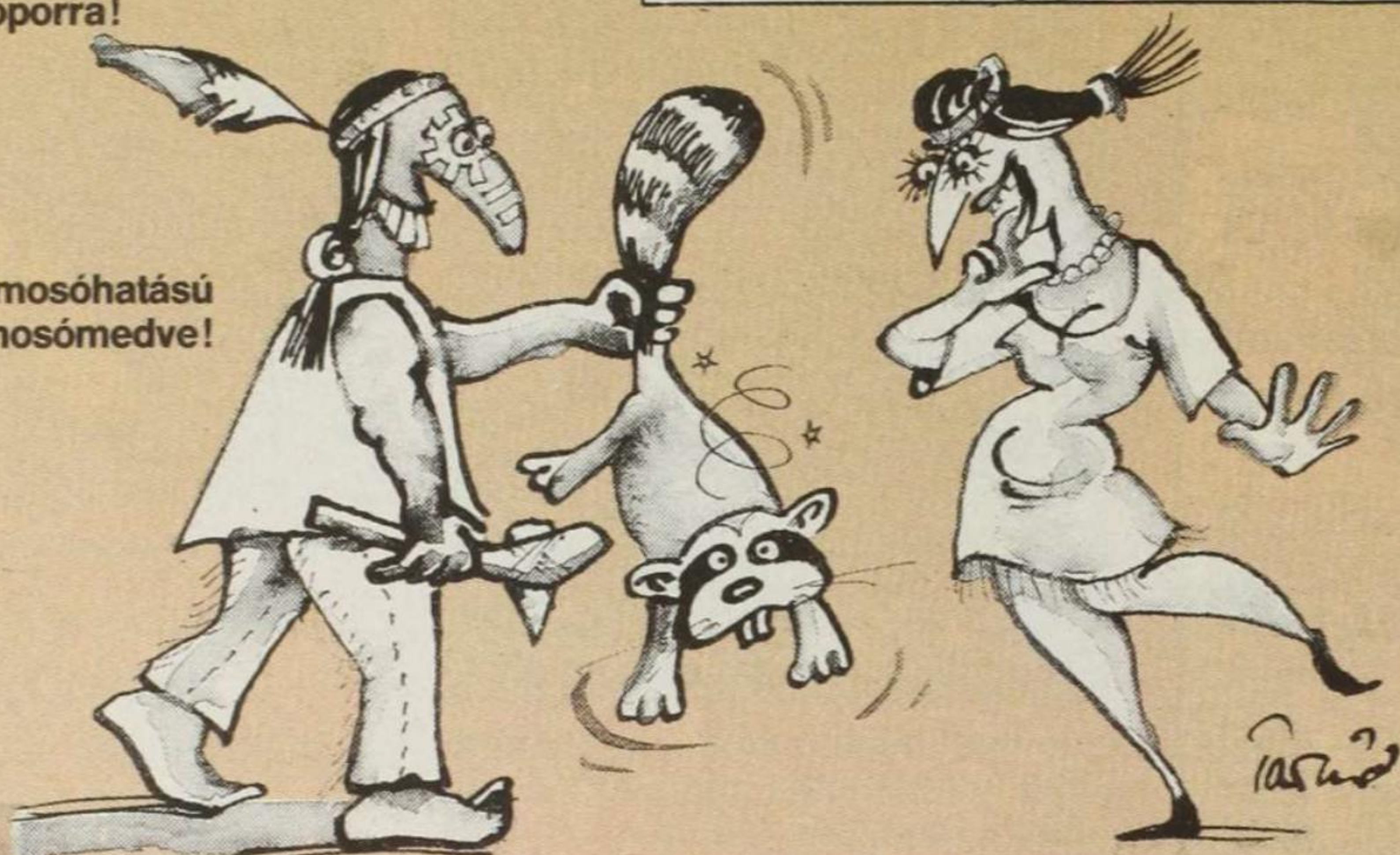
A REKLÁM MEGGYŐZŐ EREJE

– Én a Ferit választom! El nem cserélném másfajta mosóporra!

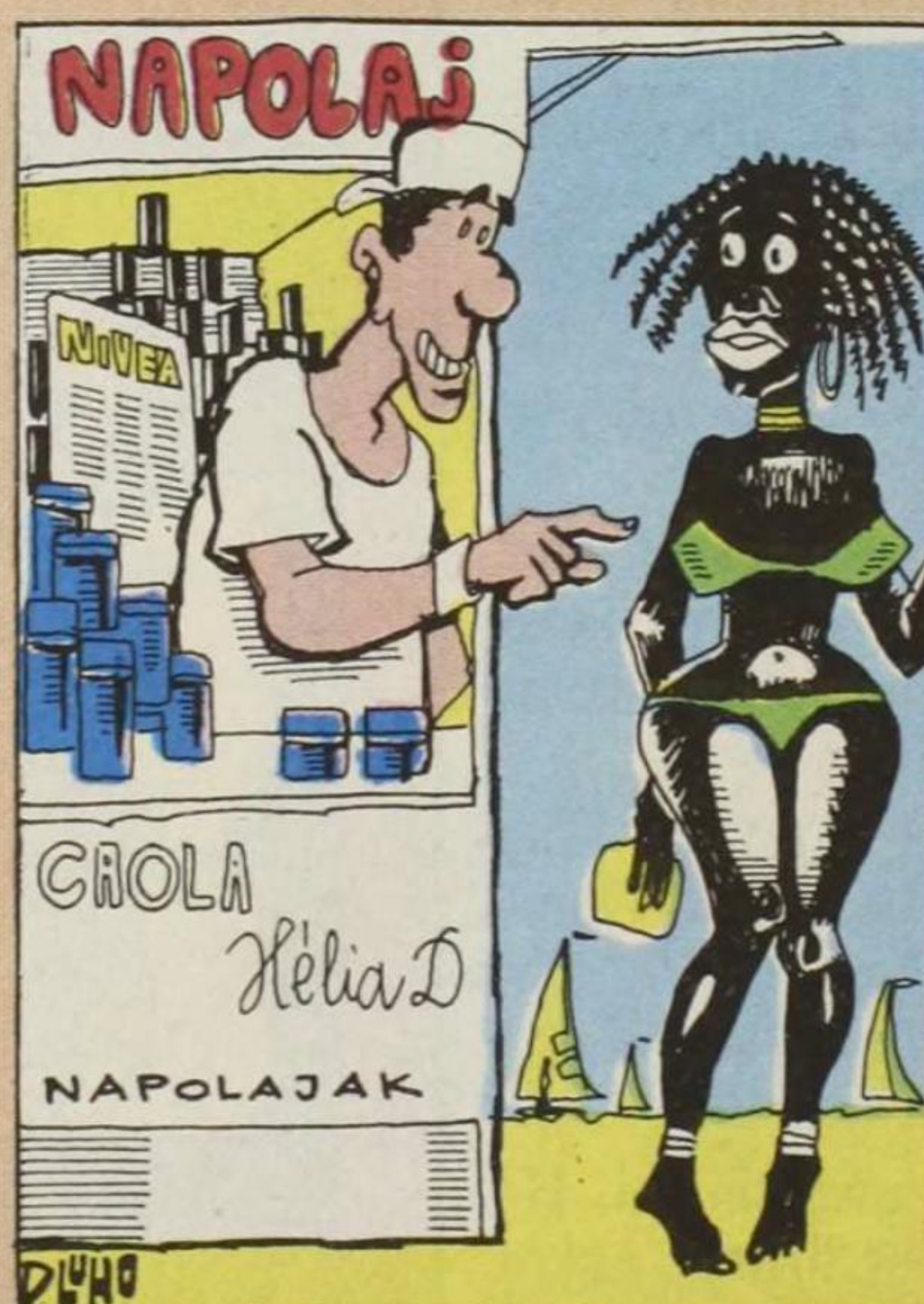

– Itt a mélymosóhatású mosómedve!

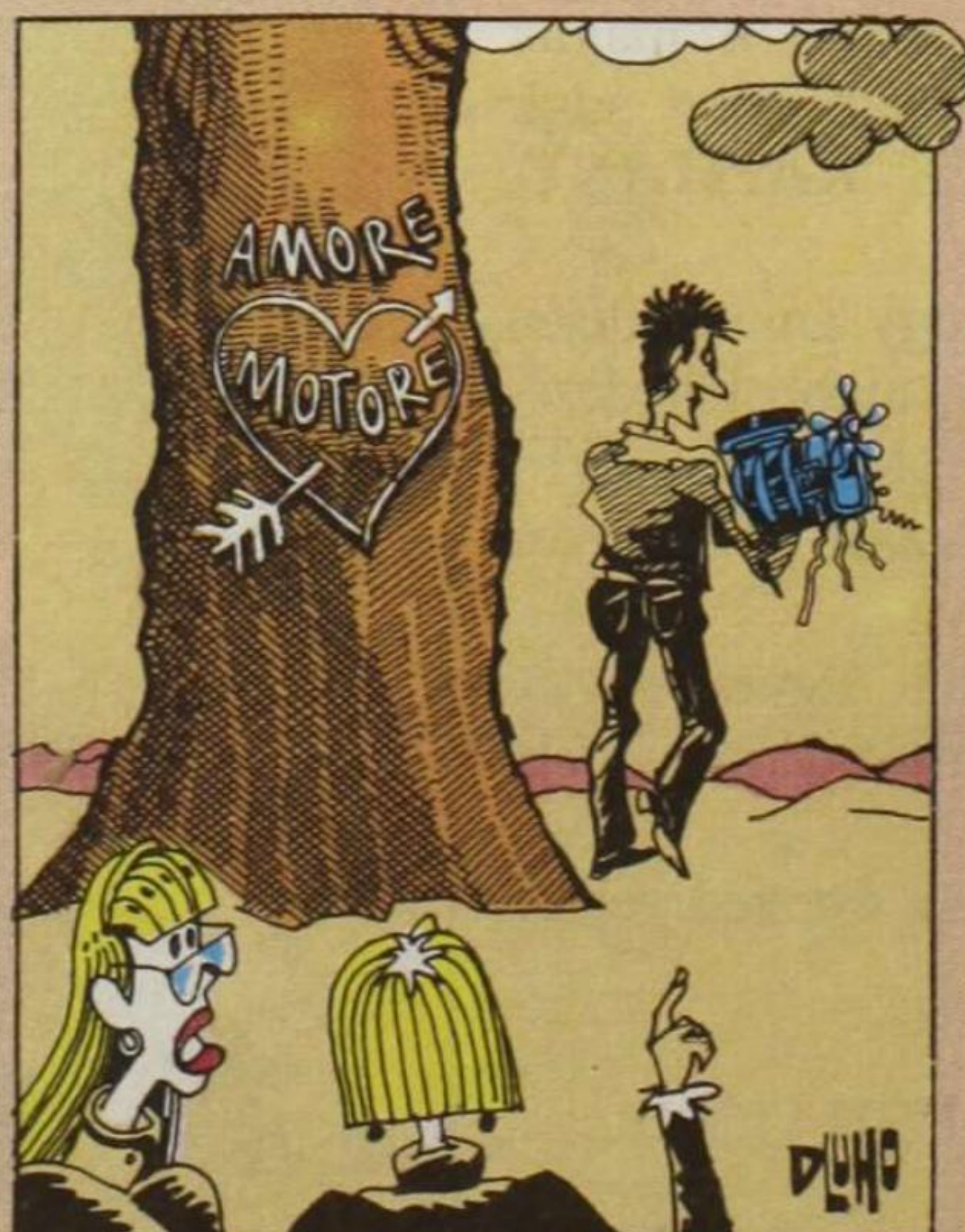

Tévészendvics:
KÉT REKLÁM KÖZÖTT
EGY HARMADIK...

– Azért is ez az öregebb!

CSAK MAGYAROSAN

– Mondja kedves, ez Nivea?
– Nem, uram, ez Guinea...

– Most már elhiszed, hogy nem te vagy az esete?

GYÖRGY LÁSZLÓ:

MINDENNAPI
AGYMOSÁSUNK
ADD MEG
NÉKÜNK MA

– Zanussi – leheltem halkan, és gyorsan leeresztettem magam, hogy ne legyek olyan fagyos.

– Benne vagyok a Szaknévsorban mondta sokat ígérően.

– Aki számít, benne van – jegyeztem meg mintegy.

– Csípsz? – kérdezte váratlanul.

Válaszképpen bedobtam a fürdővizébe egy környezetbarát Friderikuszpluszt, hogy feloldódjon végre. Aztán beültem mellé a kádba, és elkezdtem kifejteni mélymosó hatásomat.

– Tisztára jó – pihegte, pedig még előáztatnom se kellett.

Intim hangulat vett rajtam erőt. Már tudtam, kinek a betétjébe fogom fektetni a tőkém.

– Maga a legcsokoládébb – súgtam a fülébe.

– Csacsi, csak a számban olvad, nem a kezemben – figyelmeztetett nevetve.

Ekkor lassan, de határozottan beléhatoltam liposzómáimmal.

– Konturögár – suttogta kisimult arcra. Csak most sajnáltam igazán, hogy egy szót sem tudok franciául.

– Ez a legtöbb, mi adható – mondtam, hogy mondjak valamit.

– Tudtam, hogy önnel prima lesz – búgta borzongva.

– Csúcs ez a érzés – tette még hozzá és szájon csókolt.

– Blend-a-med! – kiáltottam föl boldogan. – A legtöbb magyar fogorvos ezt használja. – Kacéran elmosolyodott.

– Tudja, én előnyben vagyok, a férjem magyar fogorvos.

– A feleségem is – válaszoltam cinkos mosollyal, majd elővettem Magic Jordan fogkefém, hogy addig mossuk egymás agyát, míg bele nem kékülünk.

De nem így történt. Váratlanul kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és ott állt egy magyar fogorvos. Most végem van, gondoltam. De a pacák csak ennyit mondott:

– Wash and go!

Megnyugodtam, mert ezt legalább értettem...

KELLETT EZ NEKÜNK?

KAPOSY MIKLÓS
HUMORTÖRTÉNETI
SOROZATA
(25.)

MEGGYŰRÜZTEK! (1979)

Hogy miért ítélték idén nekem a Karinthy-gyűrűt? Megpróbálom kitalálni. Ezt csak főntről intézhették el. Egészen főntről. Egymás között a két Frigyes. Mármint Karinthy és Marton. Úgy képzelem, hogy Karinthy megjelent Marton álmában és azt mondta:

– Idehallgass, főnök! Tudom, hogy a rádió vezetőinek minden évben nagy gond, kinek adományozzák a gyűrűt. Azt mondanám, ne mindig kapja zseni. Figyelem én. Az Állami-meg a Kossuth-díjasok listáján is elfér egy-egy fonónő, vagy építőbrigád a sok művész között. Az olyan jól fest. Hát egyszer kapja a Karinthy-gyűrűt is olyan valaki, aki nem talált fel semmi eget rengetőt, csak éppen tisztességesen dolgozik. Itt van ez a... na, hogy is hívják? Ez a Kaposy gyerek. Nem egy orosz, hanem, tudom, de tűrhető dolgokat csinál, és a sosincs vele baj. Na, mit szólsz?

Marton hallgatott.

– Nézd, drusza – folytatta Karinthy –, egy kicsit kezd kínos lenni nekem a dolog. Ez a Kaposy pont húsz műsort készített műveimből a rádióban, kettőt a Radnóti Színpadon – az utóbbi ötödik éve megy telt házak előtt –, folyton ajánlgat engem olvasóknak, nézőknek, én vagyok a mániája, na! Úgy érzem, illene már viszonzni.

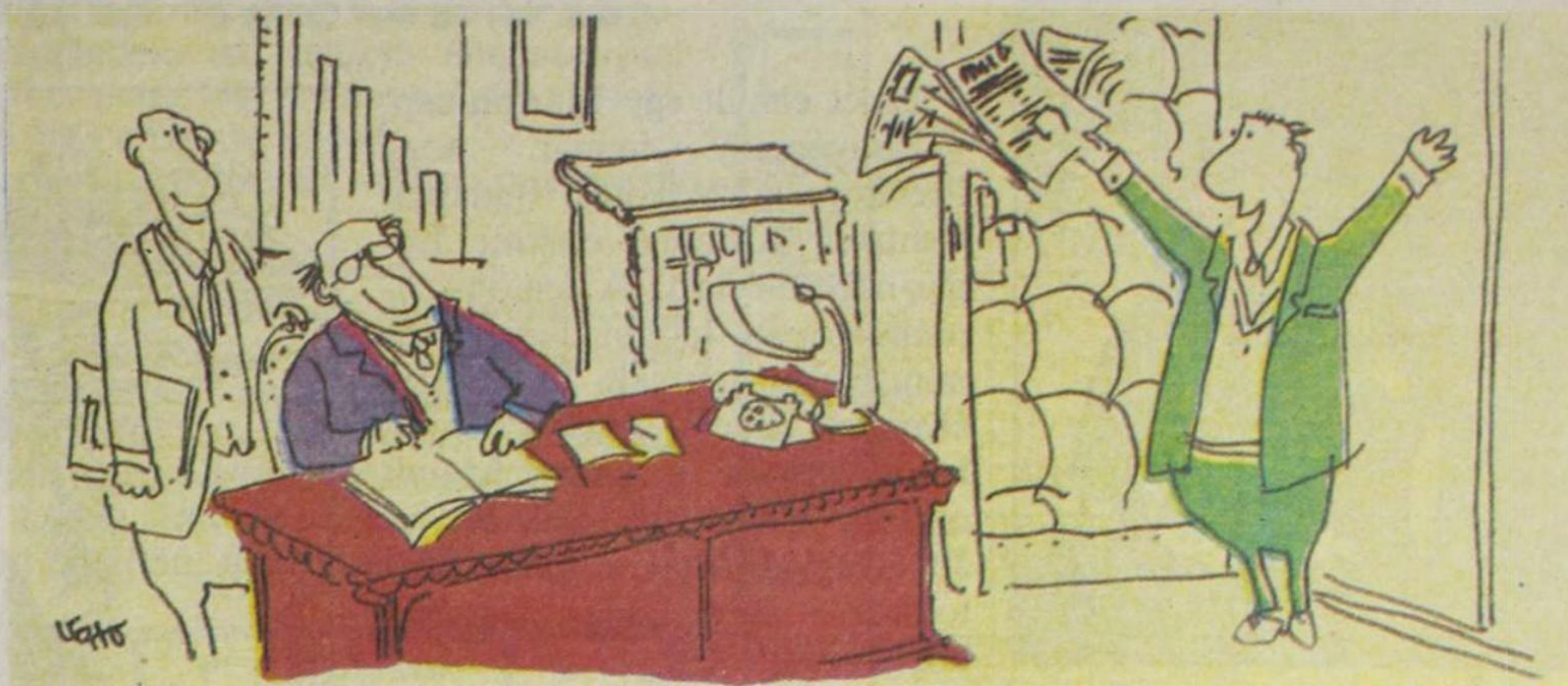
Marton hallgatott.

– Aztán itt van még valami – hajolt közelebb Karinthy. – Ez a fiú már 47 éves. Emlékezz vissza: a Baktainak, meg szegény Ősz Ferencnek is kijárt volna, csak nem tudták kívánni. Mi ugye, idefönn mindent tudunk. Ennek a Kaposynak a szíve már... érted? Nem szeretném, ha meg kéne bántotok.

És Marton, aki utál hallani mindenféle betegségről, másnap átment az elnökségre, hogy megemlítsa a nevemet. Ezúttal sem mertek ellentmondani neki.

Roppantul megsértődnék, ha nem tőlem kérdeznék meg, amit minden kitüntetéttől és díjazottól szokás, hogy tudniillik, mire vagyok büszke?

EGY TERMÉK FELVIRÁGZÁSA

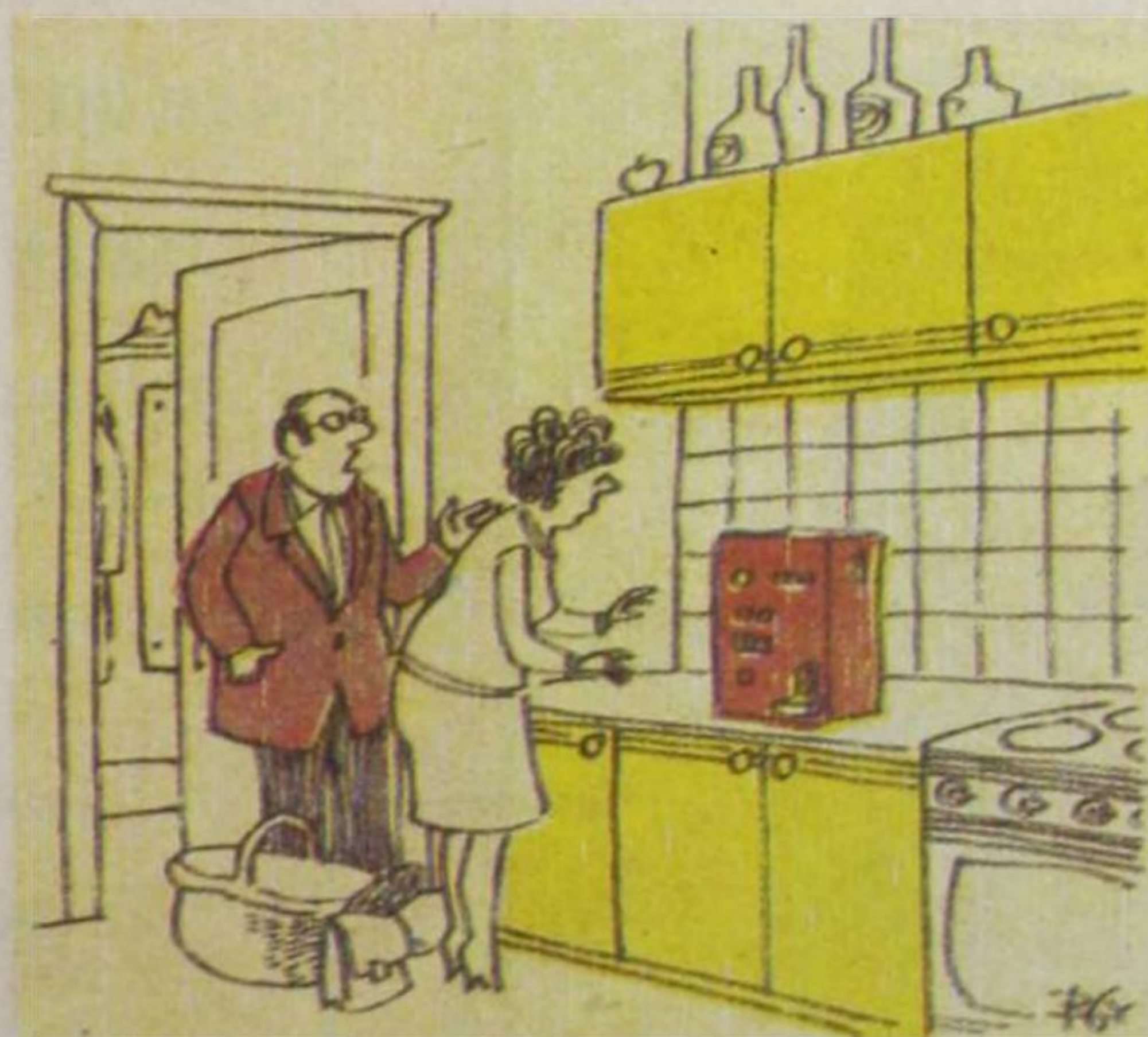
– Nyugaton már nem kell senkinek, olcsón adják el a gépeket!

Hogy mire vagyok büszke? A kérdés meglep. Először is büszke vagyok Gábor és Eszter unokámra, főleg azon tulajdonságaiért, amiket nem éntőlem örökölték. Büszke vagyok arra, hogy egyszer Szófiában bulgárral elmagyaráztam egy pópának, hogy hol az Egyháztörténeti Múzeum. Aztán arra, hogy egyetlen, sajtó útján elkövetett, nyolc napon túl gyógyuló súlyos becsületsértésen kívül, szándékosan soha nem ártottam senkinek. És még arra, hogy ezen írásom sértettjén kívül, tudtommal nem nagyon haragszik rám senki. Végül pedig arra, hogy sosem akartam senkin felülkerekedni, senkinek parancsolni, terhére lenni, senki életébe beavatkozni.

Régi szép szokás, hogy az elsőnek célba ért futó egy tiszteletkört tesz a stadionban és megköszöni mindenkinek a szurkolást. Miután éppen húszesztendős távot futottam idáig ezen a pályán, most az egyszer hadd rójam le én is a magam tiszteletkörét.

Legközvetlenebb munkatársaimról kell szólnak ma. Legalább egy-egy mondatban. Köszönet Bán Zoltánnak, aki minden idők legnagyobb és legkisebb segédrendezője egyszemélyben, és aki helyettem mindent megszervez a rádió bonyolult intézményrendszerében, amelyben én már sosem fogok eligazodni. Köszönet Cornides Tamásnak, Gyöngyösi Ferencnek, Kerekes Endrének, akik hajmeresztő technikai igényeimet bámulatos ötletességgel és pontossággal oldják meg, és mikorra elfogyna a türelmük hozzám, még mindig számíthatok a barátságukra. Köszönet Galambossy Endrének, aki

TAKARÉKOSSÁGI INTÉZKEDÉS

– Ezentúl az automata adagolja neked, szívem, a maóo lpsutóámut...

a riportertermagnóval történő ügyetlenkedéseimet jóváteszi, és akkor is hi-fi minőségűre keveri műsoraimnak hangját, ha én mindent összekevertem. Köszönet Závoda Endrének, akinek a legtöbb baja van velem és miattam, és aki a legnagyobb kalamajkában is kitalál valami megoldást, amikor az én satnya tudományom már régen csütörtököt mondott. És köszönet Schandrik Ibolyának, aki sok száz éjszakáját töltötte alvás helyett mindennemű termékeim legépelésével, holott sem kutyája, sem macskája nem vagyok. Ha mondjuk hat egyenlő részre szabdalhatnám és szétoszthatnám közöttük a Karinthy-gyűrűmet, még akkor sem biztos, hogy igazságos volnék irántuk.

Úgy képzelem el, hogy évtizedek óta ülök az élet terített asztalánál, és fogyasztok. Időt, ideget, egészséget. Valahol odakinn áll a felíró, vagy fizetőpincér, és egymás után adja össze a tételeket. Világháború ennyi, matematika órák annyi, téglagyár, apám halála, válások, szilveszteri műsorok, karambol, igazságtalanságok, hajsza, düh, élő adások stressze, ez annyi mint...

És egyszer csak aláhúzza a számoszlopot: záróra, fizetni!

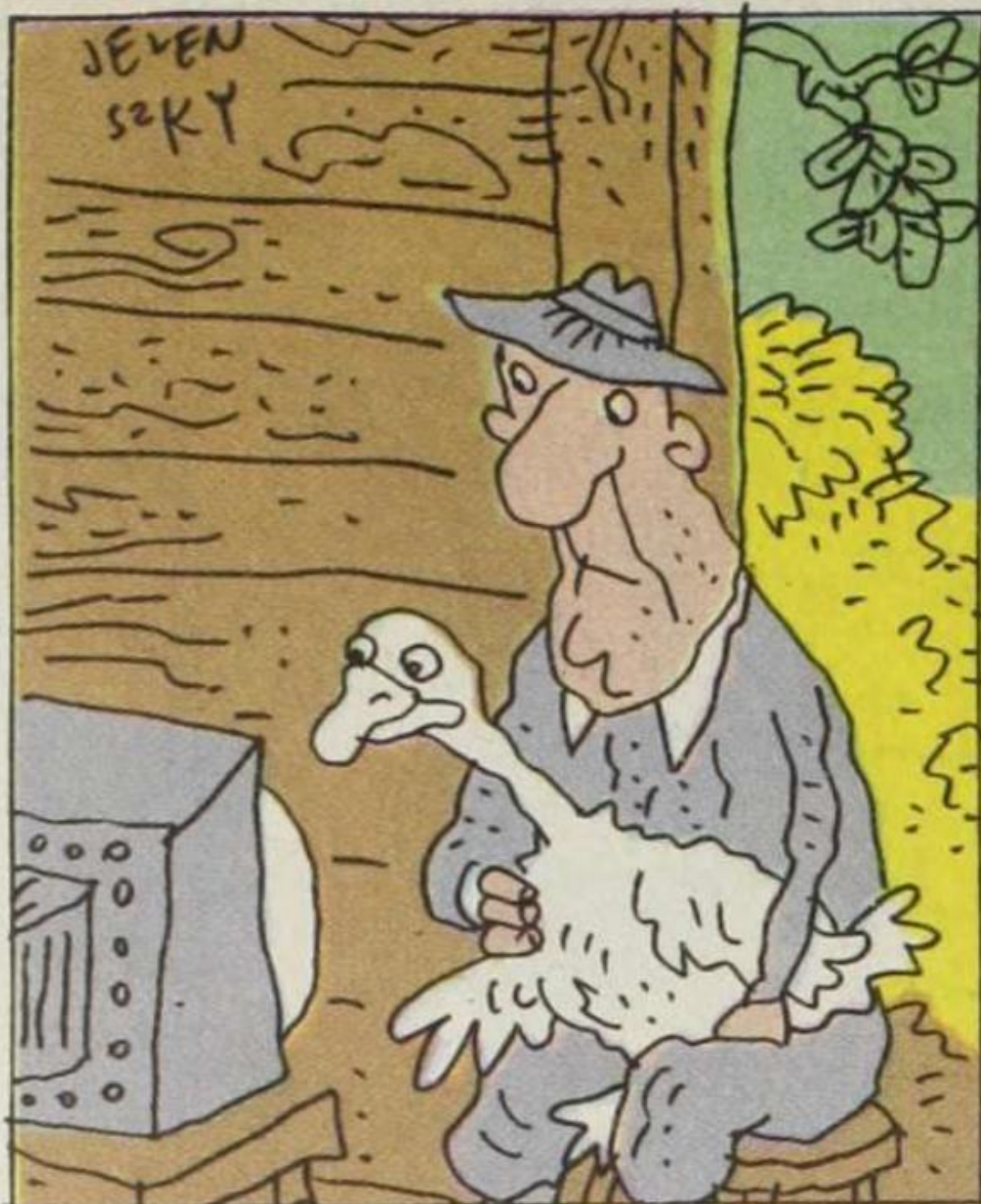
Most két hete jelentkezett a főpincér. A kecskeméti Repülőorvosi Kutatóintézetben tetőtől-talpig kivizsgáláson vehettem részt. Ez az egyik legjobb színvonalú ilyen intézete az országnak. Azt tesztelték: a legrázósabb beosztású rádiósok mennyire bírják a gyűrődést? Az úgynevezett terheléses EKG-vizsgálat után kijelentették, hogy ott kell maradnom, szívritmuszavart találtak, ha kedves az életem, már haza sem mehetek egy percre sem. Alkudozni próbáltam, de statáriálisan ott tartottak. Két-három órát abban a tudatban töltöttem, hogy infarktusom van, jobb esetben: volt. Természetesnek tartottam, nem éreztem sem ijedtséget, sem félelmet, még szomorúságot sem. Hát ide vezetett. Törvényszerű. Bejött a papírforma. Stimmel. Tíz napig vizsgáltak a legkorszerűbb berendezésekkel, odaadó, nagyszerű orvosok, minden szervemet, amim csak van. Két hét után engedtek el, nincs bajom, csak kerüljem el az izgalmakat.

– Jó, majd igyekszem.

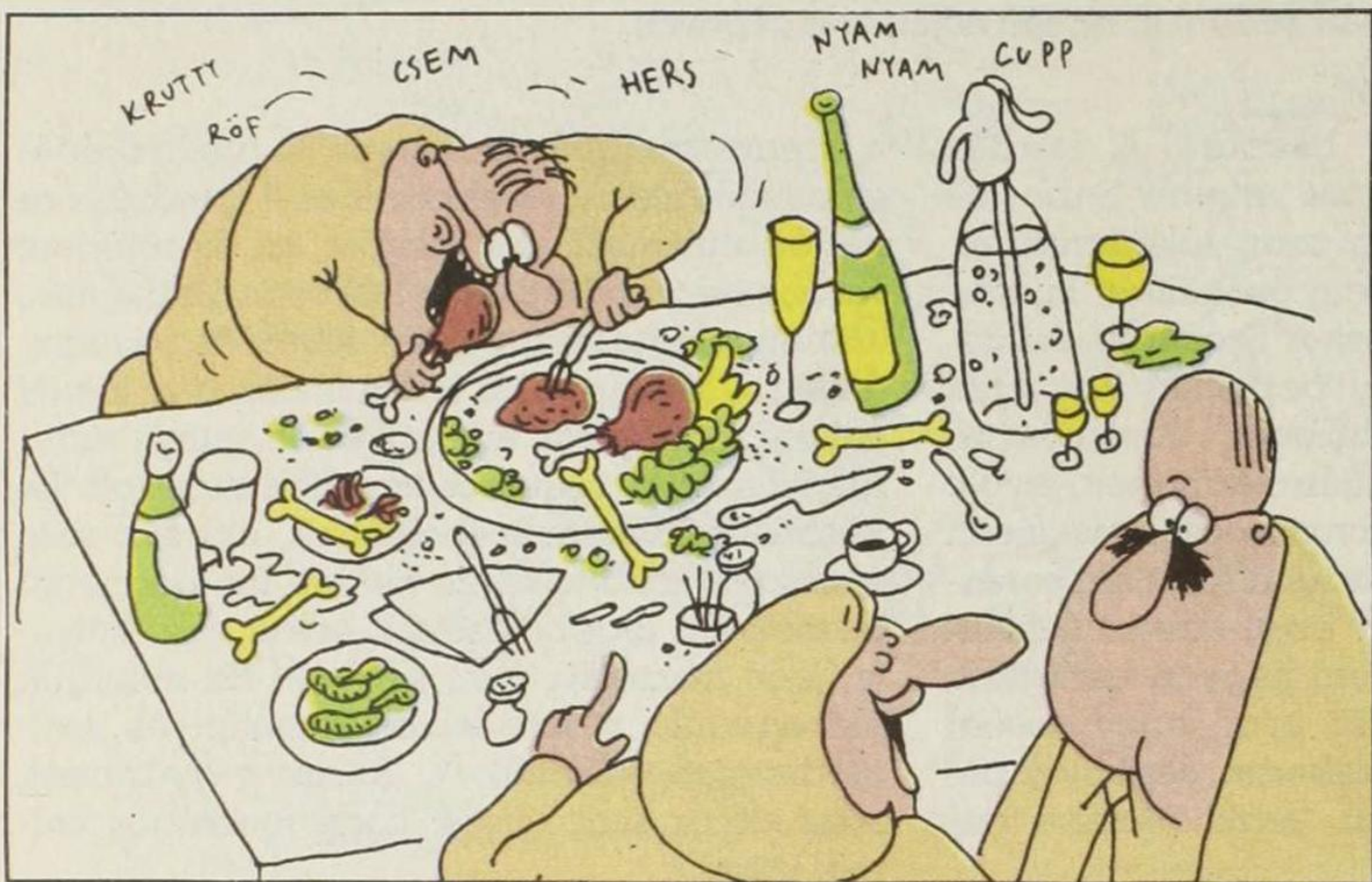
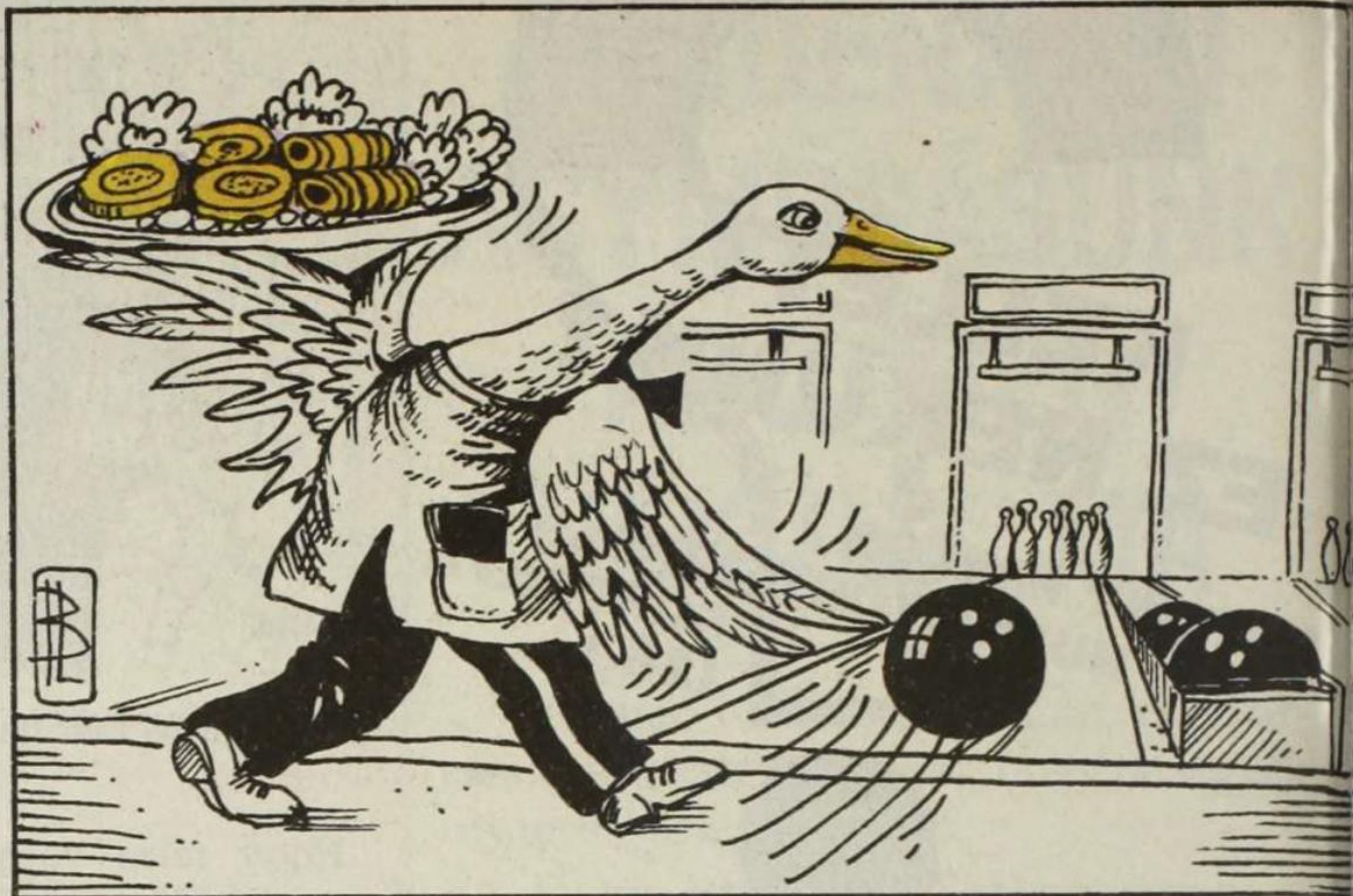
A főpincér újabb blokk tömböt vehet elő, minden ingyencséből repetát rendelek!

A rajzokat a Ludas Matyi 1979-es számaiból válogattuk.

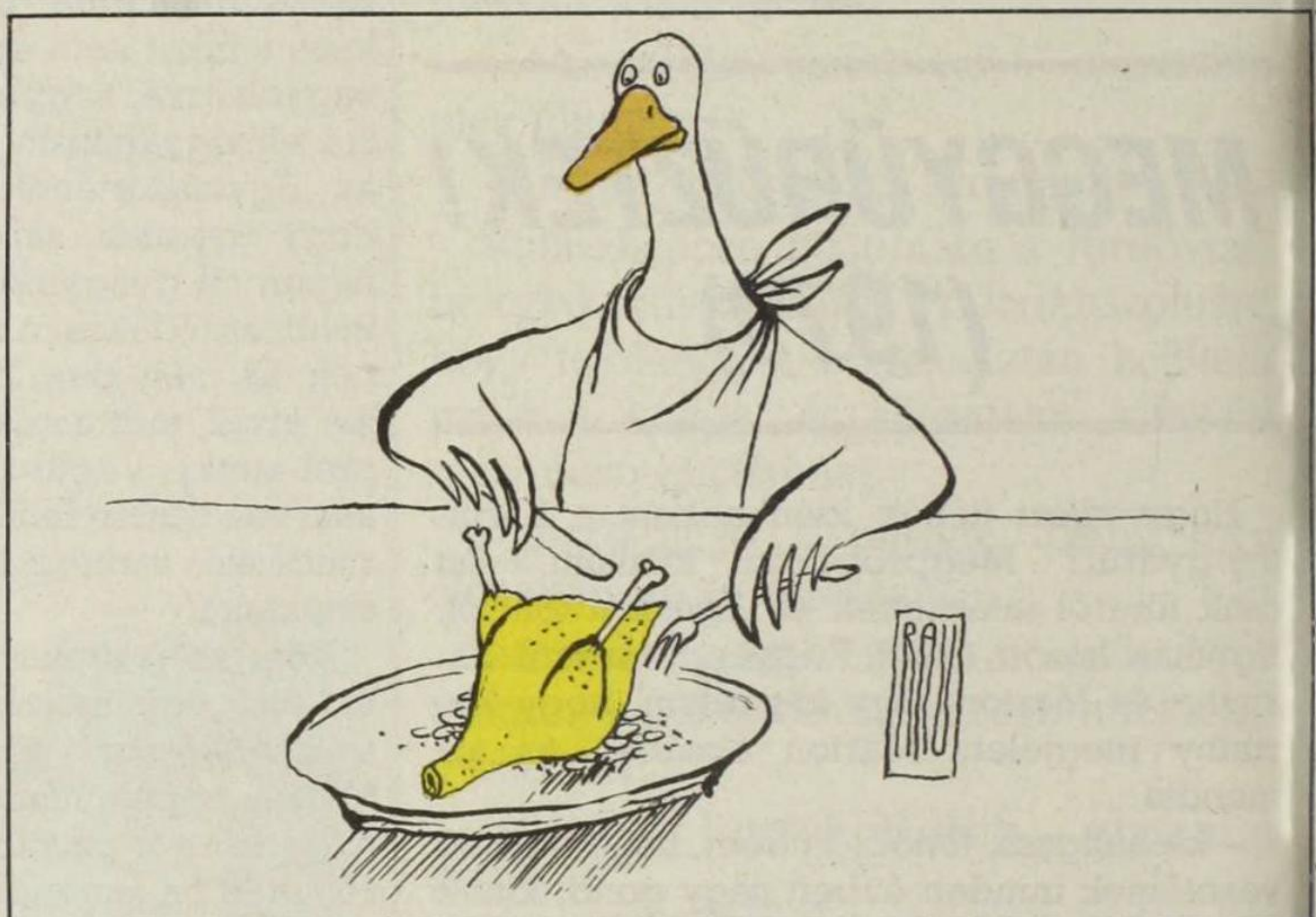

Ismét elmúlt egy Márton-nap. Hagyomány immár, hogy ilyenkor a Novotel Budapest Centrum Karolina étterme Ludas-napokat tart. A legfőbb finomságot a lúdból készült finom ételek nyújtják. És a ludas élvezetek csúcsa, amikor a jólakott vendég a Ludas Matyit olvasva vidítja fel szellemét is. Jó étvágyat tehát a ludas falatokhoz – és a Ludas olvasásához!

– Az én Lajosom nagy állatvédő: ellenzi a libák kényszer tömését!

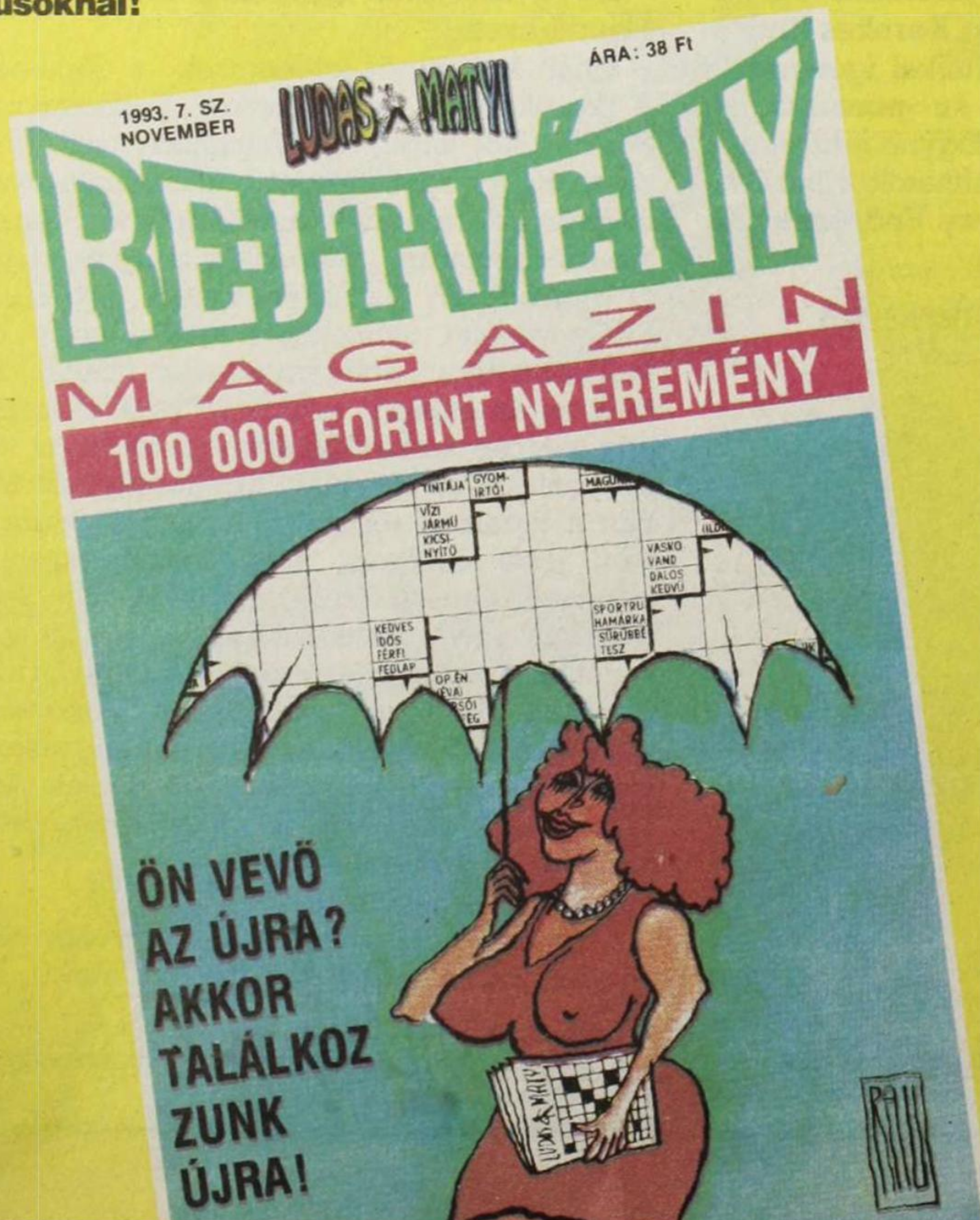
ÖN NEVETVE NYERHET!

Már kapható a Ludas Matyi Rejtvénymagazin **novemberi száma!**

Karikatúrák, Mindent vagy semmit! – paródia, hagyományos és újszerű keresztrejtvények, összesen **100 000** forint pályázati nyeremény.

Ezt vétek kihagyni!

A LUDAS MATYI REJTVÉNYPÁLYÁZAT keresse az újság-árusoknál!

GRATULÁLUNK!

A Ludas Matyi Rejtvénymagazin 1993. októberi számában közölt **pályázati keresztrejtvények helyes megfejtése:**

TELEK

A Hírlapkiadó Vállalat és a Ludas Matyi szerkesztősége által felajánlott díjak nyertesei:

– **50 000** Ft-os takarékbetétkönyvet nyert:

ERBEN FERENCNÉ,
2151 Fót, Sinka J. u. 7.

– **15 000** Ft-os takarékbetétkönyvet nyertek:

NAGY LAJOSNÉ,
6000 Kecskemét, Jókai u. 30. III. 15. és
THOMKA JUDIT,
1086 Budapest, Teleki László tér 7. II. 21.

– **5000** Ft-os takarékbetétkönyvet nyertek:

NÉMETH JÓZSEF,
9500 Celldömölk, Somogyi B. u. 2.,
HORVÁTH ATTILA,
3536 Tiszaújváros, István út 13.,
BÖSZE ZOLTÁNNÉ,
9900 Körmeny, Vida J. u. 4.,
NEGRE LÁSZLÓNÉ,
3183 Karancseszki, Széchenyi út 26.

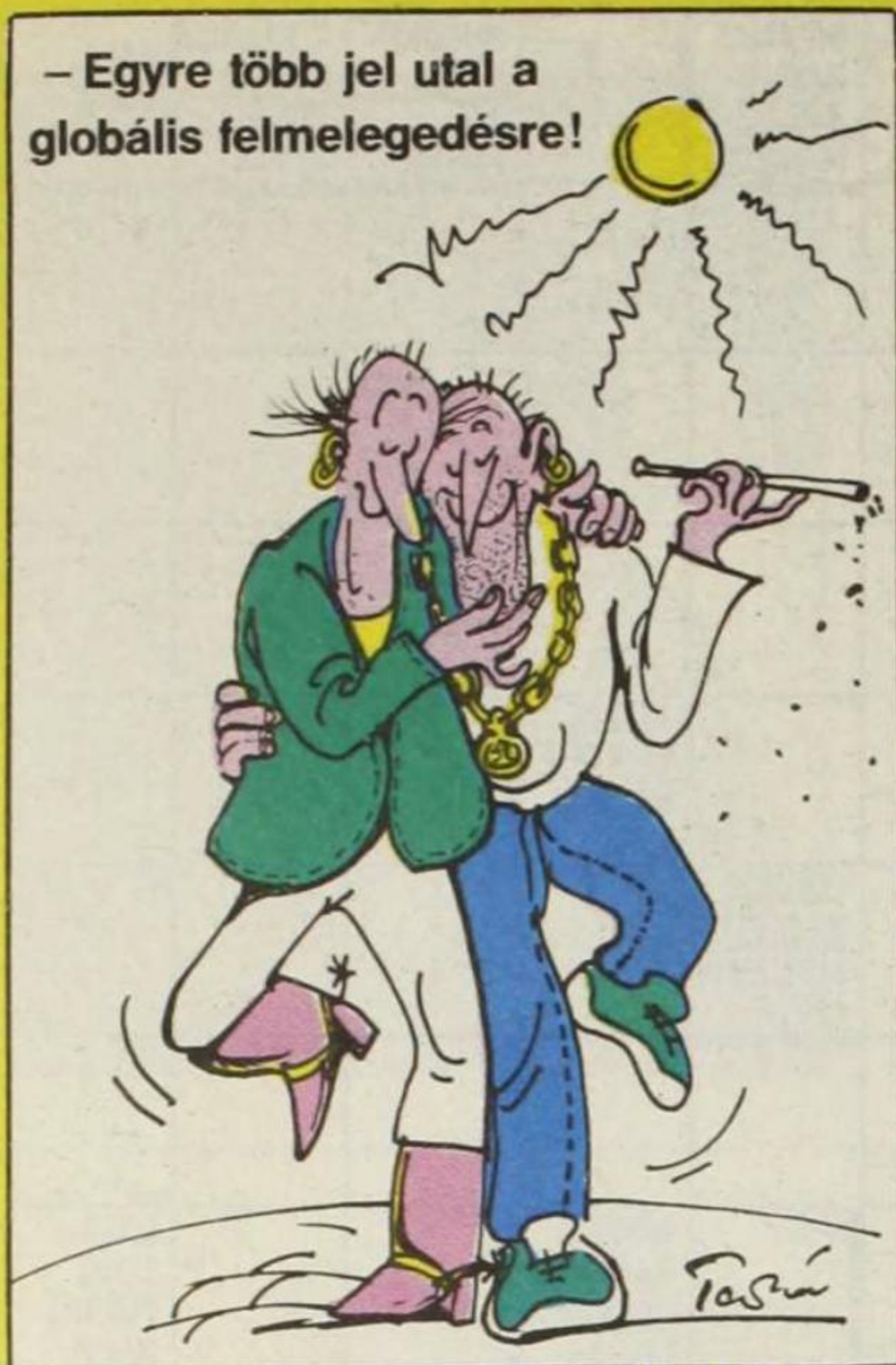
A szerencsés rejtvénytírókat postán is értesítjük.

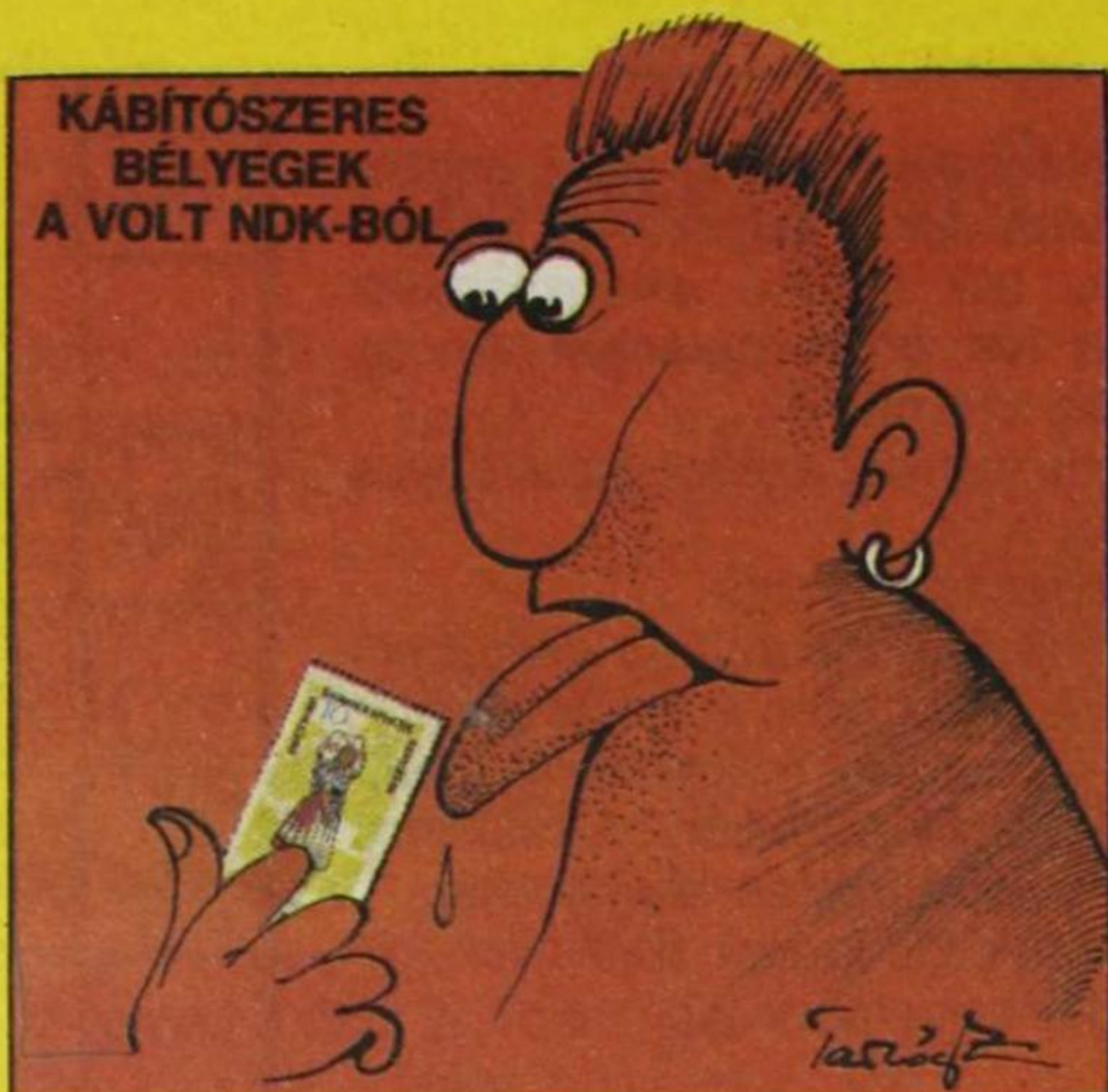

– Egyre több jel utal a globális felmelegedésre!

KÁBITÓSZERES
BÉLYEGEK
A VOLT NDK-BÓL

TŐKEINJEKCIÓ
A MATÁV-NAK

A HÍR IGAZ

ÖREG CSÖVES
REGGELIJE

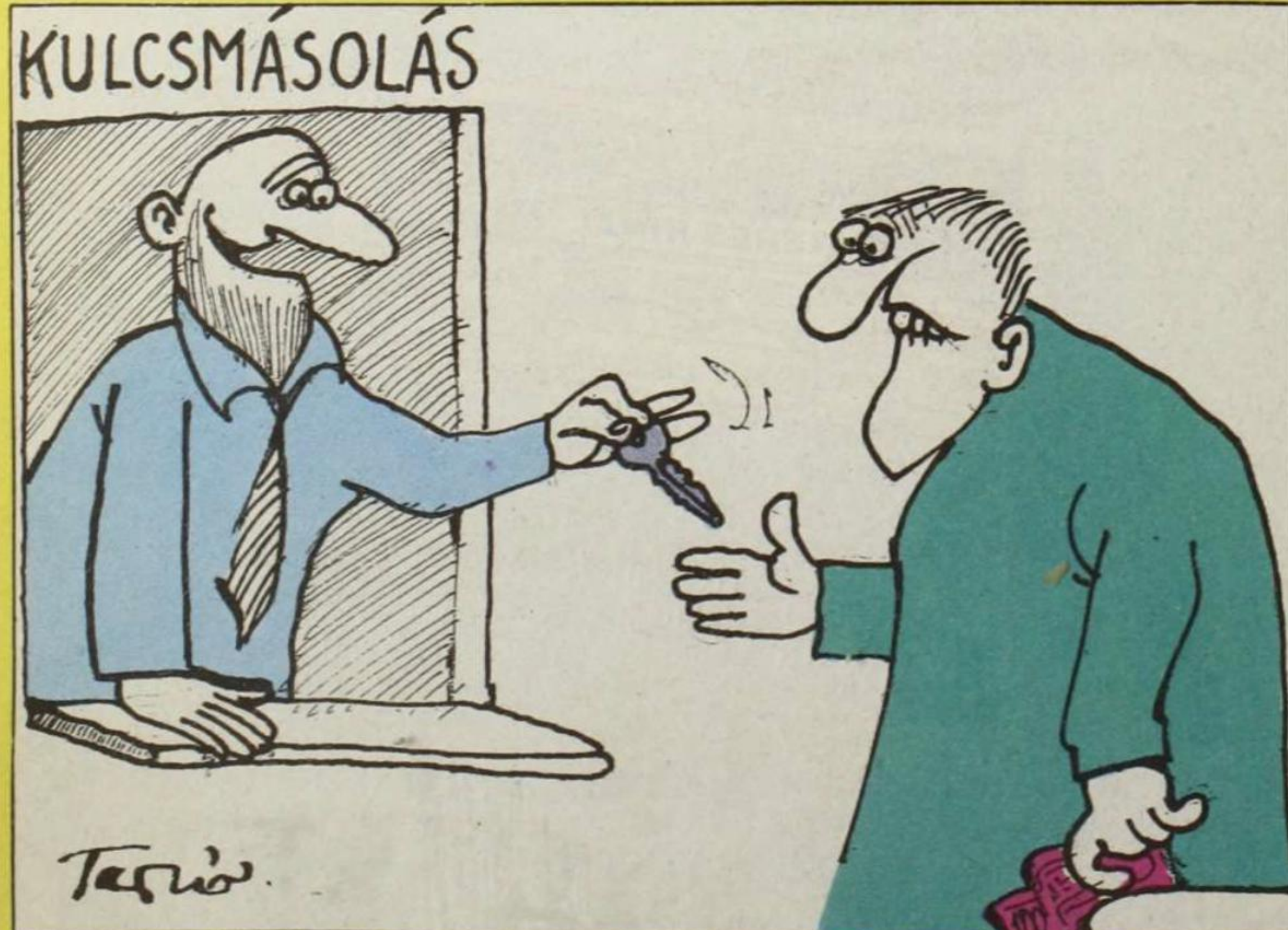
– Megkérhetném, naccsád, hogy rágja ki a zacskómat?

REMÉNYTELEN ÜLDÖZÉS

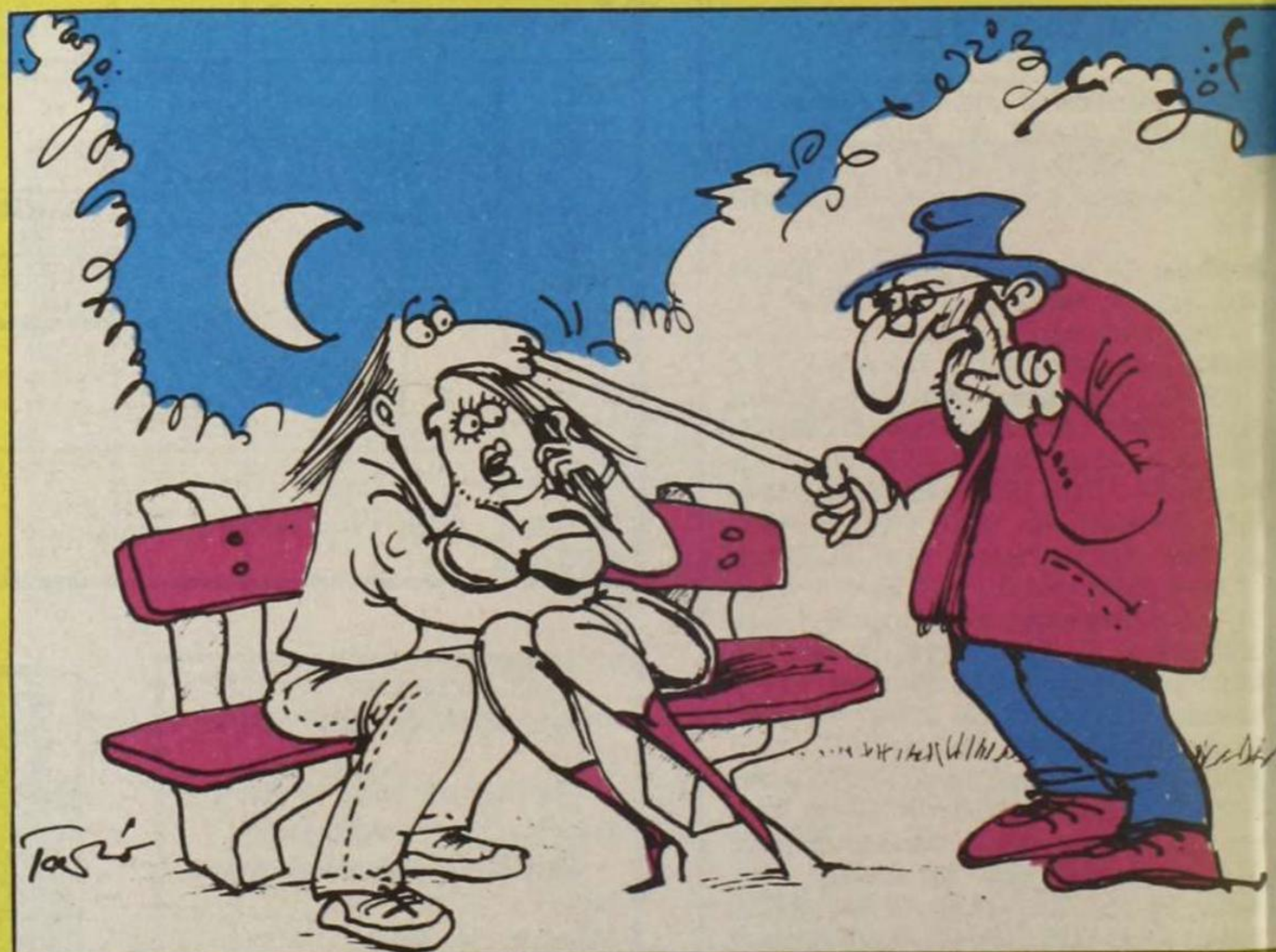
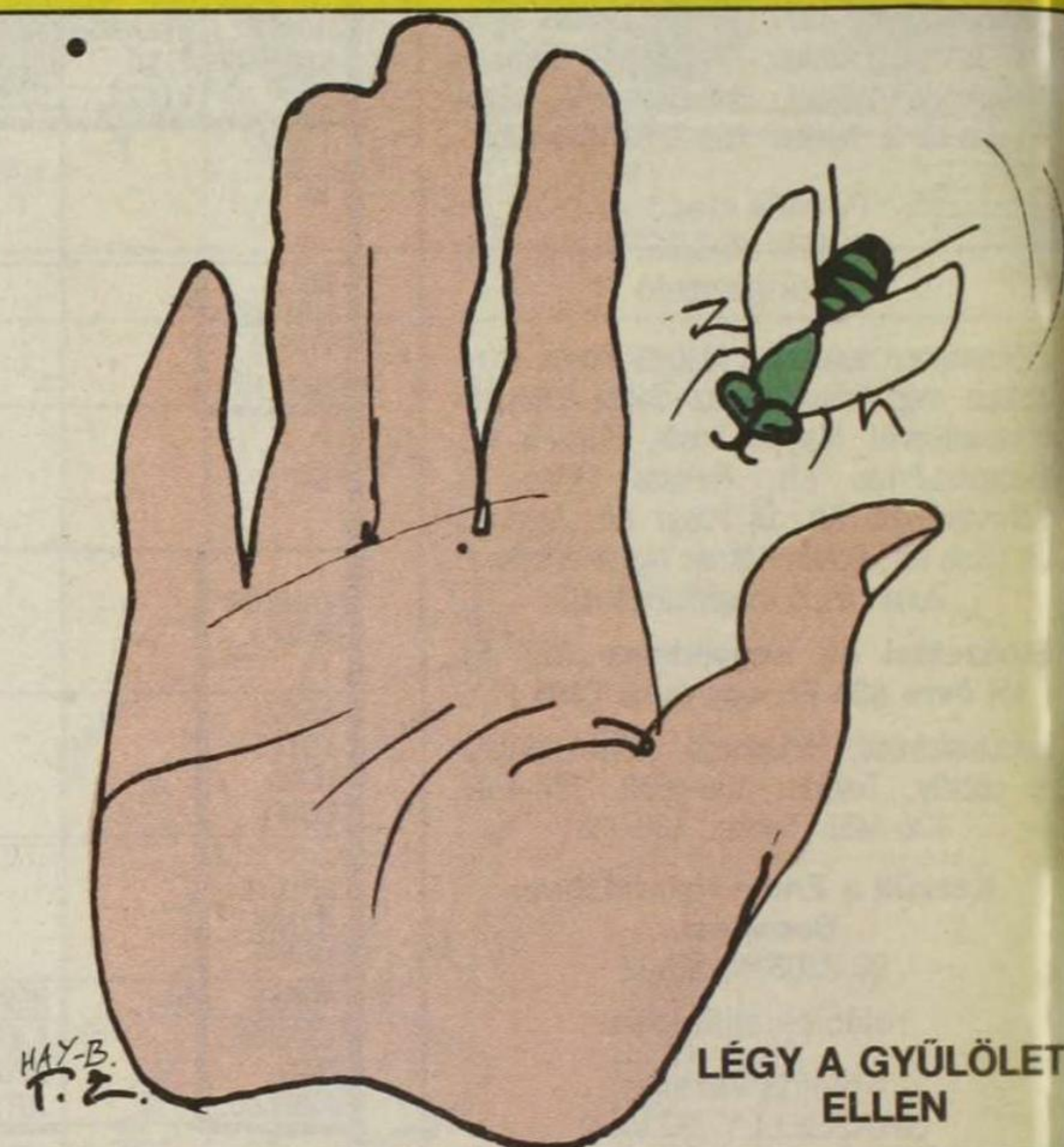

– Igaz, hogy 15 éves és tökrészeg, de 300 km/óra a végsebessége!

KULCSMÁSOLÁS

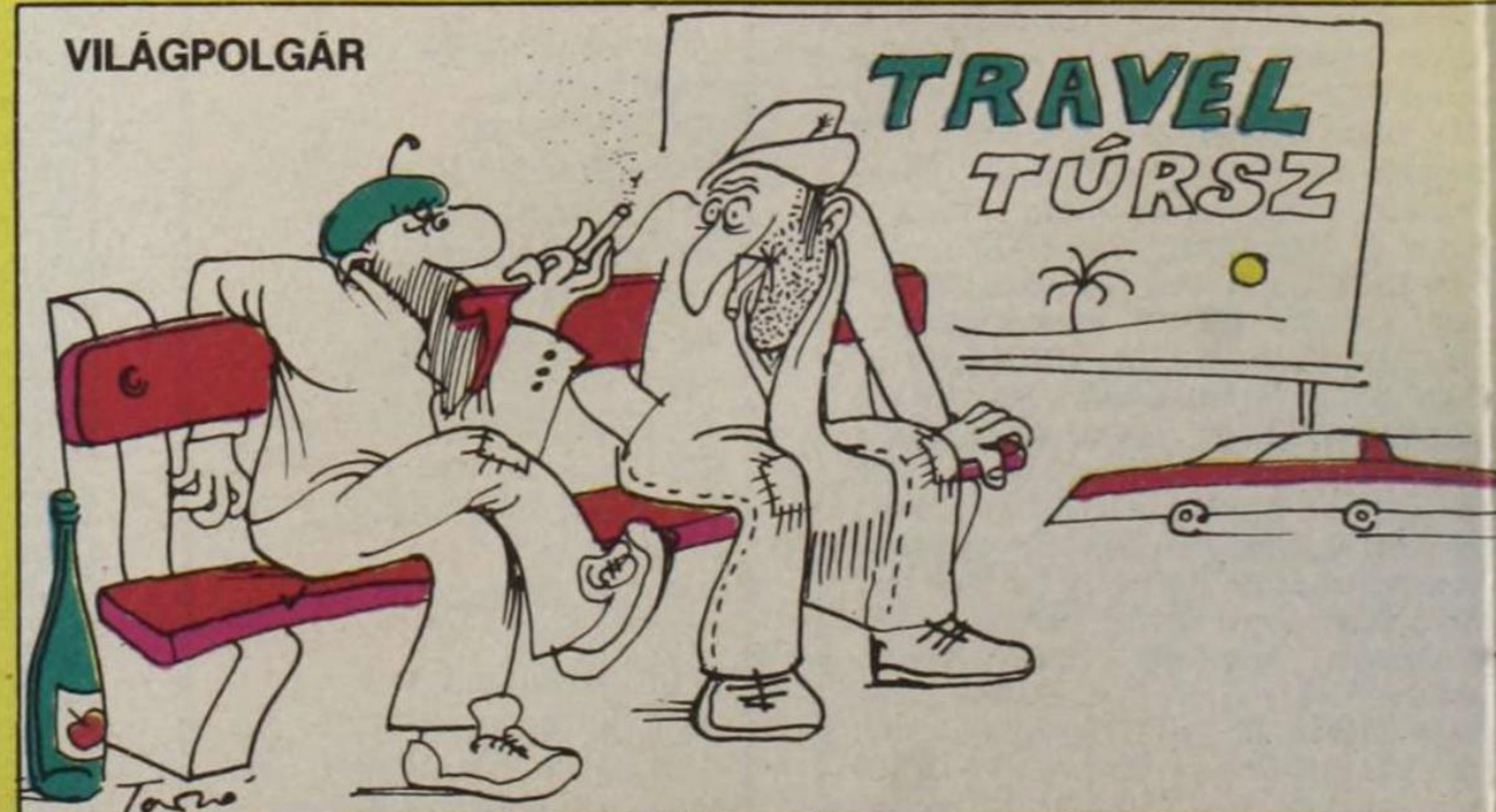

– Az üzlet fellendítése érdekében kizárólag sztaniolpapírból dolgozunk!

– Maguk itt vigan etyepetyélnek, mikor polgárháború dúl Burundiban!?

VILÁGPOLGÁR

– Mi már csak akkor megyünk külföldre, ha hadifogságba esünk...